

NEWS LETTER

2022 ISSUE

A Bilkent Project in
Central Anatolia:
PLAS

Highway to Science:
Training Program Report

The
Gliss Revelation

Archaeology Club
Events

Special Interview
with
Mr. and Mrs.
Gates

Newsletter of the Archaeology Department

Dear readers,

We are honored to introduce you to 2022 Issue of the Department of Archaeology Newsletter.

We would like to include various parts of the field of Archaeology. There are experiences or opinions of graduates and undergraduate students, scholars, and archaeologists.

I would like to thank everybody for their outstanding contribution, support, and help. I knew that each of us had many things to do, but even those spend their precious time completing their responsibility. Moreover, the support and attention of scholars should also be considered. I am glad to work with you. Thank you!

We hope that you enjoy it.

Elif Aze Bol
The Chair of the Board of Club of Archaeology

Saygıdeğer Okuyucularımız,

Bilkent Üniversitesi Arkeoloji Departmanı Dergisi'nin 2022 sayısını yayınlamaktan gurur duyuyoruz.

Bu dergide arkeolojinin çeşitli alanlarından farklı yazıları derleyip lisans ve lisansüstü öğrencilerin, öğretim görevlilerinin ve arkeologların deneyim ve fikirlerini paylaşmak istedik.

Yoğun programlarına rağmen bu derginin hazırlanıp sizlere sunulmasında görev alan ve emeği geçen herkese yardımları ve katılımları için teşekkür ediyor, çok değerli hocalarımızın desteklerini ve ilgilerini de bu bağlamda es geçmek istemiyorum. Sizinle birlikte çalışmak bizim için çok özeldi. Çok teşekkür ederiz!

Umarız ki siz de okurken keyif alırsınız.

Elif Aze Bol
Arkeoloji Klübü Yönetim Kurulu Başkanı

Contents

01

A Bilkent Project in Central Anatolia:

The 2021 Season and 2022 Goals of

Polatlı Landscape Archaeology and Survey Project

Written by Müge Durusu Tanrıöver,

Department of Landscape Architecture and Urban Design,

Alumna of Department of Archaeology and History of Art (2010),

Bilkent University.

05

The Exciting World of Ground Stones:

A Brief Introduction

Written by Birgül Ögüt, German Archaeological Institute, Berlin.

08

Pergamon Museum

Written by Pinar Durgun, Vorderasiatisches Museum, Berlin.

Alumna of Department of Archaeology and History of Art (2010),

Bilkent University.

10

Archaeological Illustration

Written by Ben Claasz Coochson.

12

Feminea Romanae:

Women in Roman World with Interpretations

Written by İrem Betül Cansever,

Alumna of Department of Archaeology (2021), Bilkent University.

Contents

15

Archaeology as Anthropology:

A legacy for the future

Written by Cédric Bodet, Muğla Sıtkı Koçman University.

Alumnus of Department of Archaeology and History of Art (2000),
Bilkent University.

19

“My Journey”:

From Ankara to Marburg

Written by Şiar Can Şener, Marburg University.

Alumnus of Department of Archaeology and History of Art (2012),
Bilkent University.

22

“Highway to Science!”

Training Program Report

Written by Esen Zeynep Okutucu,

2nd Year Student at Department of Archaeology, Bilkent University.

25

The Gliss Revelation

A Dystopian Archaeology Fairytale

Written by Thomas Zimmermann,

Department of Archaeology, Bilkent University.

30

Bilkent Archaeology Day

Written by Dominique Kassab Tezgör,

Department of Archaeology, Bilkent University.

Contents

32

Bilkent Archaeology Club

Written by Elif Aze Bol,
3rd Year Student at Department of Archaeology,
Chair of the Board of the Archeology Club, Bilkent University.

35

Special Interview:

A Conversation with Marie-Henriette and Charles Gates
on their 30 Years at Bilkent

Written by Dominique Kassab Tezgör,
Department of Archaeology, Bilkent University.

40

Those Who Contributed

41

Works Cited in Footnotes

42

Bibliography

A Bilkent Project in Central Anatolia: The 2021 Season and 2022 Goals of Polatlı Landscape Archaeology and Survey Project

Written by Mge Durusu Tanrıöver,

Department of Landscape Architecture and Urban Design,

Alumna of Department of Archaeology and History of Art (2010), Bilkent University.

Polatlı Landscape Archaeology and Survey Project (PLAS for short) is an archaeological survey project that aims to explore the Polatlı district of Ankara through extensive and intensive methods. The main research theme of the project is the definition of material culture and settlement strategies of the Hittite Empire within the specific context of Polatlı.

Hittite textual sources demonstrate that the Sakarya River Basin was situated between the Hittites and their western neighbors (Yakubovich 2010: 22; del Monte and Tischler 1978: 545). Archaeologically, it is possible to expect a significant Hittite presence in the region. The Middle and Late Bronze Age cemetery excavated at Gordion reveals that the communities residing in Gordion at the end of the second millennium BCE continued their local customs while engaging with Hittite material culture (Mellink 1956). The three gods represented on

Polatlı Peyzaj Arkeolojisi ve Yüzey Araştırması Projesi (kısaca PYAP) Ankara'nın Polatlı ilçesinin yerleşim tarihini yaygın ve yoğun yöntemlerle araştırmayı hedefleyen bir yüzey araştırması projesidir. Projenin başlıca araştırma konusu, Hitit İmparatorluğu'nun batı sınırındaki malzeme kültürü ve yerleşim stratejilerini Polatlı özelinde tanımlamaktır.

Hitit yazılı belgeleri Sakarya Nehri havzasının Hitit İmparatorluğu ile batı komşuları arasında bulunduğunu göstermektedir (Yakubovich 2010: 22; del Monte ve Tischler 1978: 545). Arkeolojik olarak da alanda önemli bir Hitit varlığı beklemek mümkündür. Gordion'da kazılan Orta ve Geç Tunç Dönemi mezarlığı, M. İkinci binyılın sonunda Gordion'u iskan eden halkın Hitit maddi kltrn kullanırken kendi yerel geleneklerini de srdrdğn ortaya koymuştur (Mellink 1956). Polatlı'nın doğusunda, Haymana

the landscape monument at Gavur Kalesi in Haymana to the east of Polatlı mark a Hittite period sacred area, (Kühne 2001).

While these earlier investigations point to intense Hittite activity in the region, the Bronze Age of this area is known very little and long-term excavations of Hittite sites do not exist. Previous archaeological surveys in the region (e.g. Omura 1994; Kealhofer 2005) dominantly focused on the Iron Age. PLAS, thus, is the first comprehensive project to situate the second millennium BCE heritage of Polatlı as the main priority.

The first PLAS season took place in 2019, while our second season was in 2021 due to the cancellation of the 2020 season due to the Covid-19 pandemic. I am thankful to team members Eda Doğa Aras, Sercan Batum, Ege Dağbaşı, Tarık Emre Doğan, İrem Geçioğlu, Cansu Karamurat, Beril Özbaş, Yiğit Pekzeren, Şeyda Üzmez and Zeynep Türker, as well as Ministry representatives Sevcin Ahtik Baydır and Burcu Çorapçı for their relentless contributions to fieldwork and analysis.

2021 fieldwork of PLAS has dominantly focused on the north and east of Polatlı city center. When explored in correlation with the geographical features of the area, the 2021 results demonstrate three settlement clusters: one to the west, sequenced along the modern Polatlı-Ayaş road (Sarıkaya Höyük, Şabanözü Höyük and associated tumulus, Müslüm Höyük, Müslüm lithic workshop, Sarioba Höyük), second immediately to the north of Polatlı city center that is clearly shaped in conjunction with the river systems (Yeşiltepe Höyük, Karapınar

sınırları içerisinde kalan Gâvur Kalesi anıtı ise üç tanrı betimlemesiyle Hitit Dönemi'ne tarihlenen bir kutsal alanı işaretlemektedir (Kühne 2001).

Her ne kadar bu araştırmalar bölgede yoğun bir Hitit aktivitesine işaret etse de bölgenin Tunç Çağı tarihi neredeyse hiç bilinmemektedir ve Polatlı'da uzun soluklu olarak kazılmış bir Hitit yerleşimi yoktur. Bölgede daha önce yüzey araştırmaları gerçekleştirilmiştir (ör. Omura 1994; Kealhofer 2005), fakat bu araştırmalar daha çok Demir Çağı'na odaklanmıştır. Bu anlamda, PYAP Polatlı'nın MÖ 2. binyıl mirasını ana odak noktası olarak belirleyen ilk kapsamlı projedir.

PYAP'ın ilk sezonu 2019 yazında gerçekleştirilmiş; Covid-19 pandemisi sebebiyle 2020 yılında verilen bir aradan sonra proje ekibi 2021'de sahaya dönmüştür. Bu iki sezon sürecince arazi ve analiz çalışmalarımızda görev alan ekip üyelerimiz Eda Doğa Aras, Sercan Batum, Ege Dağbaşı, Tarık Emre Doğan, İrem Geçioğlu, Cansu Karamurat, Beril Özbaş, Yiğit Pekzeren, Şeyda Üzmez ve Zeynep Türker ile Bakanlık temsilcilerimiz Sevcin Ahtik Baydır ve Burcu Çorapçı'ya özverili katkıları için teşekkürü borç bilirim.

2021 Season of PLAS.

(M. Tanrıöver Durusu. 2021, Polatlı, Ankara).

PYAP'ın 2021 sezonu çalışmaları ağırlıklı olarak Polatlı kent merkezinin kuzeyi ve doğusuna odaklanmıştır. Bölgenin coğrafi özellikleri ile beraber incelendiğinde batıda, Polatlı-Ayaş yolunun iki tarafına dizilmiş bir yerleşim grubu (Sarıkaya Höyük, Şabanözü Höyük ve ilintili tümülüs, Müslüm Höyük, Müslüm taş atölyesi, Sarioba Höyük), Polatlı kent merkezinin hemen kuzeyinde akarsu sistemleri ile ilişkili bir şekilde konumlanmış ikinci bir yerleşim grubu (Yeşiltepe Höyük, Karapınar Höyük, Karatepe Höyük, Hacıtugrul Höyük, Kuşçu Höyük), doğuda ise gene akarsu sistemleriyle ilişkili olduğu aşikar bir üçüncü grup (Gündoğan

2019 Season of PLAS.

(M. Tanrıöver Durusu. 2019, Polatlı, Ankara).

Höyük, Karatepe Höyük, Hacıtuğrul Höyük, Kuşçu Höyük), and the third to the east, again evidently related to the river systems (Gündoğan Höyük, Kızılcaışla Citadel, Kızılcaışla Höyük).

The first cluster of Sarioba Höyük, Müslük Höyük, Şabanözü Höyük and Sarıkaya Höyük, which are located on either side of the Polatlı-Ayaş road, demonstrates that this road was also a line of mobility in the past. The northernmost settlement in this cluster is Sarioba Höyük, located on the confluence of this road with the Ankara Stream. Sarioba Höyük offers a continuous stratigraphy from the Chalcolithic to the Late Roman Period, suggesting that it functioned as an important regional center through different eras. Part of our 2022 aims pertains to understanding the relationship between this mound and water, and then to follow the Ankara Stream towards the west. Dümrek Open Air Sanctuary, which itself stays outside the permit borders of PLAS, is located 17 km directly to the west of Sarioba Höyük, where Ankara Stream crosses the border between Ankara and Eskişehir. In 2022, we will be following the water towards the west, searching for other ancient settlements in between these two important centers - a mound continuously occupied from the Chalcolithic to the Late Roman period and a significant

Höyük, Kızılcaışla Kale, Kızılcaışla Höyük) belirmiştir. Mevcut Polatlı-Ayaş yolunun iki tarafına sıralanmış olan Sarioba Höyük, Müslük Höyük, Şabanözü Höyük ve Sarıkaya Höyük bu yolun antik dönemde de kullanılan bir geçiş olduğunu kanıtlamaktadır. Bu yerleşimlerden en kuzeyde ve bu yolun Ankara Çayı ile birleştiği noktada konumlanan Sarioba Höyük, Kalkolitik Dönem'den Geç Roma dönemine kadar kesintisiz bir stratigrafi sunmaktadır. Bu yerleşimin dönemler boyunca bölge genelinde önemli bir merkez olarak çalıştığı aşikardır. 2022 hedeflerimizden bir tanesi Sarioba Höyük'ün nehirle olan ilişkisini daha net bir şekilde ortaya koymak ve sonrasında da Ankara Çayı'nı Sarioba Höyük'ten başlayarak batıya doğru takip etmektir. Ankara Çayı'nın Eskişehir sınırını geçtiği noktada, Sarioba Höyük'ün 17 km tam batısında Dümrek açık hava kutsal alanı bulunmaktadır. Dümrek'in kendisi PYAP'ın araştırma sınırları dışında kalmaktadır, ancak biri Kalkolitik-Geç Roma dönemi arasında kesintisiz yerleşim sunan, öbürü ise Demir Çağı'nda önemli bir kutsal alan olan bu iki nokta arasında araştırma alanımız sınırları içinde kalan başka yerleşimlerin olması olasıdır. 2022 çalışmalarımızın bir kısmı Sarioba Höyük'ten başlayıp batıya doğru ilerleyerek Ankara Çayı'nın iki yanını araştırmaya ayrılacaktır.

Iron Age open air sanctuary.

The second settlement cluster represented by Hacıtuğrul Höyük, Karatepe, Karapınar Höyük, Kuşçu Höyük, Yeşiltepe and Beyceğiz Höyük provides useful information especially regarding the Bronze Age. The Iron Age regional center is, without a doubt, Hacıtuğrul Höyük. However, especially in the Early Bronze Age, the region has a more varied picture. The survey team yielded Early and Middle Bronze Age material from this site that has very high quality fabric, production technique and surface treatment such as burnishing and slipping. As a hypothesis, we'd like to propose the idea that Karapınar might have taken place in the Anatolian trade system that specifically took off during the Middle Bronze Age. Detailed study on this material continues at Bilkent University.

In the southern region, which we only briefly worked on in the 2021 season, Gündoğan Höyük emerges as a site with high quality and variety of Early and Middle Bronze Age material. Our 2022 aims include exploring the relationship of this site with local hydrology, and following the river immediately on the north of the site towards the west. As this region has almost never been studied, we hope that detailed fieldwork here will be an important contribution Polatlı's settlement history.

Hacıtuğrul Höyük, Karatepe, Karapınar Höyük, Kuşçu Höyük, Yeşiltepe ve Beyceğiz Höyük tarafından oluşturulan ikinci yerleşim odağı özellikle Tunç Çağı açısından önemli bilgiler sunmaktadır.

Demir Çağı'nda bölgenin merkezi kuşkusuz Hacıtuğrul Höyük'tür. Ancak, özellikle Erken Tunç Çağı'nda bölge daha çeşitli bir resim sunmaktadır. Alan olarak küçük bir yerleşim olan Karapınar Höyük'te rastladığımız Erken ve Orta Tunç Çağı malzemesinin hamur, yapım tekniği ve perdah, açkı gibi yüzey uygulamaları açısından kalitesi çok yüksektir. Bu yerleşimin özellikle Orta Tunç Çağı'nda Anadolu'da vücut bulan ticaret sisteminde yer almış olabileceğini şimdilik bir hipotez olarak öne sürmek istiyoruz. Bu malzemenin üzerindeki detaylı çalışmalarımız Bilkent Üniversitesi'nde sürmektedir.

2021 sezonunda kısaca çalışmaya başladığımız Güney bölgede özellikle Gündoğan Höyük, yüksek kalite ve çeşitlilikte Erken ve Orta Tunç Çağı malzemesi vermiştir. 2022 hedeflerimizden bir tanesi, aynı Sarıoba Höyük için olduğu gibi Gündoğan Höyük için de yerleşimin yerel hidroloji ile ilişkisini anlamak ve sonrasında höyüğün hemen kuzeyinden geçen akarsuyu batıya doğru takip etmektir. Daha önce neredeyse hiç araştırılmamış olan bu bölgenin detaylı olarak taranmasının Polatlı yerleşim tarihine önemli bir katkı

2019 Season of PLAS.

(M. Tanrıöver Durusu. 2019, Polatlı, Ankara).

The Exciting World of Ground Stones: A Brief Introduction

Written by Birgül Ögüt, German Archaeological Institute, Berlin.

“...the study of ground-stone technology is still in its infancy.” Baysal/Wright 2005: 308.

The Problem

The problem probably starts with the word itself: Ground stone. What are ground stones? And are they important? If so, why? Then why don't you see typologies and catalogs about them in every excavation report, or why have I never noticed a course devoted specifically to groundstones? But that they exist, we agree, don't we?

Ground stones occur on every excavation and are often equated with grinding stones, if considered at all. After all, what can you do with large stone artifacts. They are bulky, heavy, neither draughtsmen want to draw them because they are "undemanding", photographers don't want to photograph them because they don't fit on the photobackground and they have to change their settings completely. Museums don't want them because they fill up the depots and break the shelves. Well. And many excavation directors don't want them because they are so unspecific, (apparently) not suitable for (fine)dating. So they are useless?! But is dating really all an artifact has to "offer"? Not to mention that ground stones categories can also be wonderfully differentiated in time. Only, the scale is literally different, bigger...

Therefore, I would like to take you with a short

“...yer taşı teknolojisi çalışmaları henüz emekleme aşamasındadır.” Baysal/Wright 2005: 308.

Problem

Sorun muhtemelen kelimenin kendisiyle başlıyor: Öğütülmüş taş. Yer taşları/öğütülmüş taş nedir ve önemi hakkında ne söyleyebiliriz? Eğer önemliyse, neden? Neden her kazı raporunda onlarla ilgili tipolojiler ve kataloglar görmüyorsunuz ya da neden şimdiye kadar özellikle yer taşlarına adanmış bir ders görmedim? Ama onların var olduklarını biliyoruz, değil mi?

Zemin taşları her kazıda bulunur ve düşünüldüğünde, genellikle öğütme taşlarıyla eşittir. Sonuçta, büyük taş eserlerle ne yapabilirsiniz ki? Hacimli ve ağırdırlar, “iddiasız” oldukları için ne ressamırları çizmek ister, ne de fotoğrafçılar fotoğraf arka planına uymadıkları ve fotoğraf ayarlarını değiştirmek zorunda kaldıkları için onları fotoğraflamak ister. Müzeler onları istemez çünkü depoları doldururlar ve rafları kırarlar. Aslında birçok kazı direktörü de onları istemez çünkü (görünüşe göre) çok belirsizler ve (uygun) tarihlendirme yöntemleri için uygun değildir. Yani işe yaramazlar diyebilir miyiz?! Hayır çünkü bir eserin “sunması” gereken tek şey tarihlendirme değildir. Ayrıca yer taşları kategorilerinin de kronolojik olarak harika bir şekilde ayırt edilebileceğinden bahsetmiyorum bile. Sadece ölçek kelimenin tam anlamıyla farklıdır, büyüktür...

introduction into the actually fascinating world of Ground stones, even if this cannot reflect in the least the whole range of possible fields of investigation at Ground stones. In the hope that more (young) archaeologists will realize the potential of this artifact group.

Research History or "What happened so far?"

We started with problems and immediately follow this with the definition within the stone objects, which is often treated very differently even in the archaeological literature. The terms stone artifacts/lithics are understood almost exclusively as the group of stone objects that have received their shape by chipping; they are also called flints, chipped stones, etc. Thus, it is not surprising that the remaining stone artifacts are often defined and named in distinction to lithics by either the material used ("non-chert" vs. "flint"), size ("macrolithic" vs. "microlithic"), or working ("non-flaked" or "ground" vs. "flaked" or "chipped"). Although the problem of designation is repeatedly addressed, the term "ground stone" has prevailed in the English-language literature until today. This term is used to describe stone artifacts that are not formed exclusively by chipping, but mainly by abrasion. However, not all ground stones have been worked exclusively by abrasion or cutting, but also by other reductive techniques, e.g., beating, picking, scratching, smoothing, drilling, polishing, and so on.

Previous works stand out in comparison to other regions of the world in the Levant, especially due to the works of Katherine Wright and Danny Rosenberg. In Turkey, Adnan Baysal should be mentioned here as the forerunner for the long-neglected finds group (see bibliography). Specific studies that have examined, for example, the socio-symbolic and ritual meanings of rock artifacts have increasingly brought the various facets of this find group, if not into the limelight, at least into the foreground. Thus, ritual actions in the areas of commensality or burials as well as in the construction and/or abandonment of buildings could be identified with reference to rock artifacts. This illustrates that ground stones, in addition to everyday use, can have meanings on other areas e.g., as prestige goods or in religious spaces (Ebeling 2001).

Here, as with other categories of finds, spatial context plays a crucial role. It is due to the approach that ground stones are used to explore complex social dynamics such as the emergence of particular societies/forms (Wright 2014; Rosenberg 2008) or the division of labor, as well as economic organization (Wright 2014).

Only with the increased interest in the use traces, it came to a more or less precise documentation of the rock types, which influence the expression of the traces due to their properties. However, until the 1990s and partly until today, it was uncommon to conduct geological, geochemical or other natural science analyses with a focus on recording the rocks. Fortunately, increased

Bu nedenle, yer taşlarındaki potansiyel araştırma alanlarının tamamını yansıtamasa bile, bu yazıda sizinle yer taşlarının büyüleyici dünyasına kısa bir giriş yapmak istiyorum. Daha fazla (genç) arkeoloğun bu eser grubunun potansiyelini fark etmesi umuduyla...

Araştırma tarihi veya "Şimdiye kadar ne yapıldı?"

Yazıya yer taşlarıyla ilgili problemlerle başladık ve ardından arkeolojik literatürde bile çok farklı muamele gören taş objelerin tanımlarından bahsettik. Taş eserler/litikler terimleri neredeyse yalnızca yontma yoluyla şekil verilen taş nesneler grubu olarak anlaşılmaktadır; bunlara çakmaktaşı, yontma taşlar vb. de denir. Bu nedenle, taş eserlerin genellikle kullanılan malzeme ("çört olmayan" ve "çakmaktaşı"), boyut ("makrolitik" ve "mikrolitik") veya çalışan ("pul pul dökülmemiş" veya "toprak" ya da "pul pul" veya "yontulmuş") ile litiklerden farklı olarak tanımlanması ve adlandırılması şaşırtıcı değildir. Her ne kadar isimlendirme sorunu tekrar tekrar ele alınsa da, İngiliz dili literatüründe "yer taşı (ground stone)" terimi bugüne kadar hüküm sürmüştür. Bu terim, yalnızca yontma ile değil, esasen aşınma ile oluşan taş eserleri tanımlamak için kullanılır. Ancak, zemin taşları yalnızca aşınma veya kesme ile değil, aynı zamanda diğer indirgeyici tekniklerle de çalışılmıştır; örneğin dövme, toplama, çizme, pürüzsüzleştirme, delme, parlatma vb.

Özellikle Katherine Wright ve Danny Rosenberg'in çalışmalarına bağlı olarak önceki çalışmalar, Levant'tak ilere kıyasla öne çıkmaktadır. Türkiye'de Adnan Baysal, uzun zamandır ihmal edilen buluntular grubunun öncüsü olarak burada zikredilmelidir (bkz. kaynakça). Örneğin, kaya eserlerinin sosyo-sembolik ve ritüel anlamlarını inceleyen spesifik çalışmalar, bu bulgu grubunun çeşitli yönlerini, ilgi odağı olmasa da, en azından ön plana çıkarmayı başarmıştır. Böylece, binaların inşası veya terk edilmesinin ardından kommensallik veya gömüt alanlarındaki ritüel eylemler, kaya eserleri referans alınarak tanımlanabilir. Bu yöntem, yer taşlarının, günlük kullanımlarına ek olarak, prestij malları veya dini alanlar gibi diğer alanlarda da anlamları olabileceğini göstermektedir (Ebeling 2001).

Bu bağlamda, diğer buluntu kategorilerinde olduğu gibi uzamsal bağlam çok önemli bir rol oynamaktadır. Bu durum yer taşlarının belirli toplumların/biçimlerin ortaya çıkması gibi komplike sosyal dinamikleri araştırmak için kullanıldığı yaklaşımdan kaynaklanmaktadır (Wright 2014; Rosenberg 2008). İş bölümünün yanı sıra ekonomik organizasyonu sembolize etmesi de başka bir örnektir (Wright 2014).

Kullanım izlerine olan ilginin artmasıyla kaya türlerinin -az ya da çok- kesin bir dokümantasyonu yapılmaya başlandı ve bu durum izlerin bazı özelliklere bakılarak açıklanmasına yol açtı. Ancak 1990'lara ve kısmen bugüne kadar, kayaları kaydetmeye odaklanan jeolojik,

efforts in this area have been observed in recent years (for an overview, see Rosenberg et al. 2016), as evidenced by the growing number of studies focusing on quarries and production or geochemistry and provenance.

Beginning in the 1980s, microscopic examination of use marks became established, often in combination with the preparation of replicas, as did the use of analogies from ethnoarchaeological studies of ground stones. In this regard, the work of Adams (e.g. Adams 2014) integrated approaches from engineering and tribology. Fundamental research followed, leading to the establishment of methods that integrated both microscopically and macroscopically visible traces, like residue analyses such as phytoliths (Portillo et al. 2013) and others like starch grains, lipids and pollen.

What's next?

At a time of increasing emphasis on individuality, diversity, sustainability, I see an opportunity for the special nature of this group of artifacts, often not beautiful, but very long-lived, to come to the fore. Above all, I wish that young scholars would seize the opportunity and instead of reaching for the "stars" (such as gold, jewelry, weapons; although of course also very important), grab for the inconspicuous. Be creative, let the stones speak. They will tell you "their" story.

jeokimyasal veya diğer doğa bilimleri analizinin yapılmasına pek rastlamayız. Neyse ki, son yıllarda taş ocakları üzerinden yürütülen taşların üretim, kökeni ve jeokimyasına dayalı çalışmalar, kaya türlerine gösterilen ilginin de arttığını kanıtlar niteliktedir. (genel bir bakış için, Rosenberg et al. 2016).

1980'lerden itibaren kullanım işaretlerinin mikroskobik incelenmesi, onların kopyalarının hazırlanmasıyla başlamış oldu. Bu teknik tıpkı yer taşlarının etnoarkeolojik çalışmalarında analogilerin kullanılması gibi düşünülebilir. Bu bağlamda, Adams'ın çalışmaları (örneğin Adams 2014) mühendislik ve tribolojinin yaklaşımlarını bütünleştirmiş oldu. Temel araştırmalar bu trendi takip etti. Sonuç olarak fitolitler gibi kalıntı analizleri (Portillo et al. 2013) ve nişasta taneleri, lipitler ve polen gibi hem mikroskobik hem de makroskopik olarak görülebilen izleri entegre eden yöntemlerin önü açılmış oldu.

Sırada ne var?

Bireyselliğe, çeşitliliğe, sürdürülebilirliğe vurgunun arttığı bir çağda; çoğu zaman güzel olmayan, ancak son derece uzun ömürlü bu eser grubunun özel doğasının ön plana çıkarılabileceğini bir fırsat olarak görüyorum. Her şeyden önce, genç akademisyenlerin bu fırsatı değerlendirip "yıldızlara" (altın, mücevher, silah gibi; her ne kadar bunlar da çok önemli olsa da) ulaşmak yerine, göze çarpmayanları yakalayabilmelerini umut ediyorum. Yaratıcı olun, bırakın taşlar konuşsun. Onlar zaten size "kendini" hikayelerini anlatacaklardır.

Various ground stone objects from Monjukli Depe, Southern Turkmenistan. (Photo Collage from MD-Archive, Peter Sturm, Nolwen Rol, Birgül Ögüt).

Pergamon Museum

Written by Pinar Durgun, Vorderasiatisches Museum, Berlin.

Alumna of Department of Archaeology and History of Art (2010), Bilkent University.

The Pergamonmuseum in Berlin may be named after the altar from Bergama/Turkey but it houses three collections: Vorderasiatisches Museum (Museum of Ancient Near East), Antikensammlung (Antiquities Collection), and Museum für Islamische Kunst (Museum of Islamic Art). The Vorderasiatisches Museum has one of the largest collections of ancient southwest Asian objects outside of the Middle East. The collection consists primarily of objects excavated in Iraq (Uruk, Shuruppak, Assur, Babylon), Syria (Tell Halaf), and Turkey (Hattusa, Sam'al, Toprakkale) in the early 20th century by the Deutsche Orient-Gesellschaft.

Most of these excavated objects in the collection came to Berlin through partage or "Fundteilung" ("the system whereby archaeologically rich nations, foreign excavators, and sometimes landowners split the excavated artifacts at the end of a field season." see Kersel 2015). The majority of objects in the Vorderasiatisches (VAM) collection therefore have documentation of the contexts in which they were found. This represent an important resource for research in the field of ancient western Asian studies. For example, most recently, an interdisciplinary team of researchers led by the VAM curator Dr. Helen Gries documented and analyzed about 3000 glazed bricks from Assur, which previously had not been studied. The VAM collection provides a great opportunity for students and scholars to conduct similar research projects. Every year researchers and students worldwide visit the museum's storage to study objects in the collection.

In addition to archaeological objects and their documentation, there are about 30,000 objects in the collection with cuneiform writing, one of the biggest corpora of

Berlin'deki Pergamon Müzesi ismini, Bergama Türkiye'deki sunaktan alır, ancak üç koleksiyona ev sahipliği yapmaktadır: Yakın Doğu Müzesi (Vorderasiatisches Museum), Eski Eserler Koleksiyonu (Antikensammlung) ve İslam Sanatı Müzesi (Museum für Islamische Kunst). Yakın Doğu Müzesi, Orta Doğu hariç en büyük eski Güney Batı Asya eserleri koleksiyonlarından birine sahiptir. Koleksiyon esasen erken 20. yüzyılda Alman Şark Cemiyeti tarafından Irak (Uruk, Şuruppak, Asur, Babil), Suriye (Tel Halaf) ve Türkiye'de (Hattuşa, Zincirli Höyük, Toprakkale) yapılan kazılarda bulunan eserlerden oluşur.

Koleksiyonda ortaya çıkarılan eserlerin büyük çoğunluğu partage veya Fundteilung (Arkeolojik bakımdan zengin ulusların, yabancı kazı yapan kişilerin ve bazen mülk sahiplerinin kazı sezonunun sonunda bulunan eserleri böldüğü sistem) yoluyla Berlin'e geldi. Böylelikle Yakın Doğu Müzesi (VAM) koleksiyonundaki eserlerin çoğunluğu nerede bulunduklarıyla alakalı belgelere sahiptir. Eski Batı Asya çalışmalarındaki araştırmalar için bu önemli bir kaynak yansıtır. Örneğin yakın zamanda VAM küratörü Dr. Helen Gries başkanlığındaki disiplinler arası araştırmacılar grubu, Asur'dan daha önce çalışılmamış yaklaşık 3000 sırlı tuğlayı belgeledi ve analiz etti. VAM koleksiyonu, öğrenciler ve bilim insanlarına benzer araştırmaları yürütmek için büyük bir fırsat sunar. Her yıl dünya genelinde araştırmacılar ve öğrenciler koleksiyondaki eserler üzerinde çalışmak için müzenin deposunu ziyaret ederler.

Arkeolojik eserler ve bunların belgelenmesine ek olarak, koleksiyonda yaklaşık 30.000 çivi yazısı eserden oluşan en büyük Sümer ve Akad yazmaları külliyyatından biri yer alır. Ayrıca, Yakın Doğu Müzeleri Dijital Çivi

Sumerian and Akkadian writings. The Vorderasiatisches Museums is also one of the first and main collaborators with the Cuneiform Digital Library Initiative (CDLI). So far, over 13,000 inscriptions from the VAM collection have been catalogued in electronic form by the CDLI and more are being digitized at the moment in consultation with the cuneiform curator Dr. Juliane Eule.

In 2019, the Vorderasiatisches Museum welcomed its new director, Prof. Dr. Barbara Helwing. Dr. Helwing taught in the Archaeology Department of Bilkent University before moving to the Deutsches Archäologisches Institut. In her position as the director of VAM, Dr. Helwing intends to promote new directions in museum education and strengthen international partnerships.

In 2021, another Bilkenter, this time a Bilkent Archaeology alumna, Dr. Pınar Durgun joined the VAM team as a curator. In line with Dr. Helwing's vision and based on her experiences in education and outreach, her goal is to create engaging, educational, and inclusive resources and programs for visitors of all ages. Most recently, she co-organized a lecture series on museums and ancient western Asia. Currently, she works on creating a children's audioguide and activity book for young visitors with her colleagues in the VAM and in the Education and Outreach Department of the Berlin State Museums.

Due to the pandemic, internship opportunities are currently very limited on the Museum Island. However, as the situation gets better, the VAM team hopes to welcome more interns. You can follow the VAM website or the Pergamonmuseum page on Facebook to keep updated with the VAM research and education projects, as well as internship announcements.

Yazısı Kütüphanesi İnişiyatifi'nin ilk ve ana ortaklarından birisidir. Şu ana kadar VAM koleksiyonundan 13.000'in üzerinde yazıt elektronik biçimde CDLI tarafından kataloglanmıştır ve şu an daha fazlası çivi yazısı eserler küratörü Dr. Juliane Eule'nin danışmanlığında bilgisayar ortamına aktarılmaktadır.

2019 yılında Yakın Doğu müzesi yeni direktörü Prof. Dr. Barbara Helwing'i karşıladı. Dr. Helwing Alman Arkeoloji Enstitüsü'ne geçmeden önce Bilkent Üniversitesi Arkeoloji bölümünde eğitim verdi. Dr. Helwing VAM direktörü olarak bulunduğu görevinde müze eğitiminde yeni yönelimleri desteklemeyi ve uluslararası ortaklıkları güçlendirmeyi amaçlıyor.

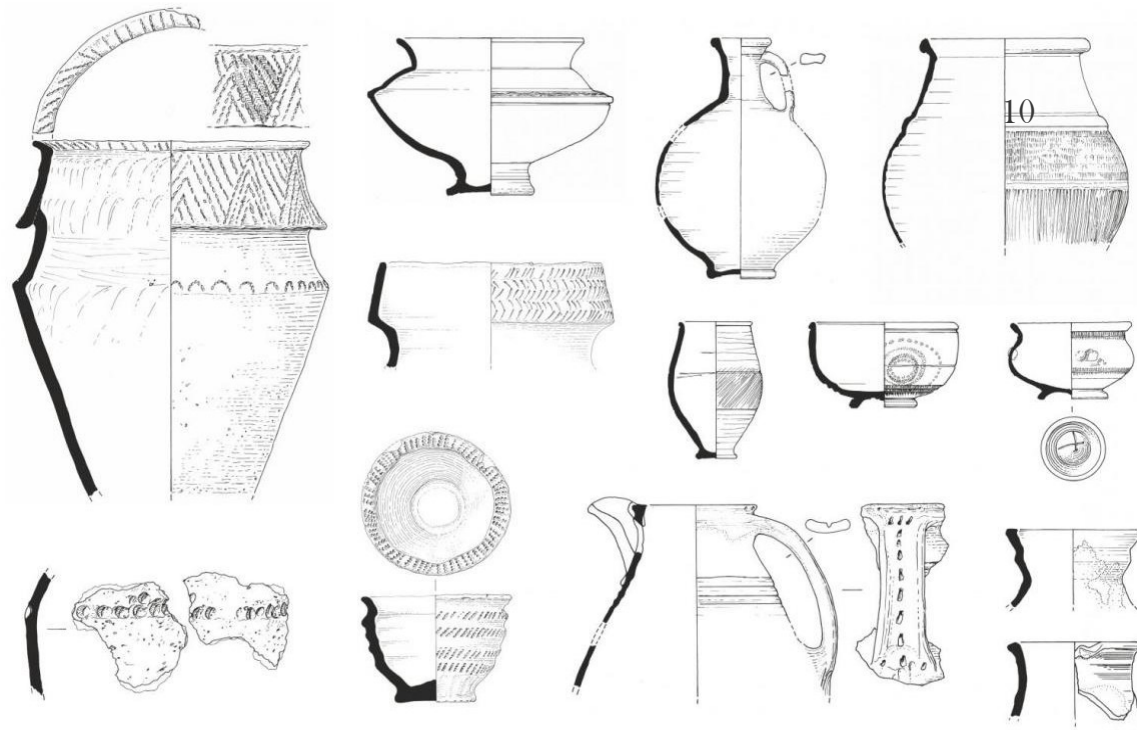
2021 yılında başka bir Bilkentli, bu sefer Bilkent Arkeoloji bölümü mezunu olan, Dr. Pınar Durgun VAM küratörü olarak ekibe katıldı. Dr. Helwing'in vizyonuna uygun olarak ve onun eğitim ve sosyal yardımı üzerine tecrübelerine dayanarak hedefi her yaştan ziyaretçilere merak uyandıran, eğitici ve kapsamlı kaynaklar ve programlar yaratmaktır. Son olarak, müzeler ve eski Batı Asya üzerine ortak konuşmalar düzenledi. Bugünlerde VAM ve Berlin Devlet Müzeleri Eğitim ve Sosyal Yardım Bölümü'ndeki meslektaşları ile çocuklar için sesli rehber ve genç ziyaretçilere etkinlik kitaplarının yapımı üzerine çalışıyor.

Pandemi sebebiyle müze adasındaki staj imkanları şu an çok kısıtlıdır. Ancak, durumun düzelmesiyle VAM ekibi daha çok stajyeri karşılamayı ümit ediyor. Staj duyurularının yanı sıra VAM araştırma ve eğitim projeleri hakkında güncel bilgi almak için VAM web sitesini veya Pergamon Müzesi'nin Facebook sayfasını takip edebilirsiniz.

Gallery 2 of the Pergamonmuseum, which houses the Syro-Hittite objects and monuments mostly from Zincirli and Tell Halaf.

A copy of the Zincirli Gate Lion and the statue of Hadad found in Gerçin. (Pınar Durgun).

Archaeological Illustration

Written by Ben Claasz Cockson.*

During excavation ‘things’ are found. This can be flint tools, pottery or ceramic, bone, glass, wood and metal. All these items can be complete or in fragments. This happens at all excavations in the same country and in the surrounding countries. The idea is that illustration shows an object in such a way that scholars around the world can understand what kind of object it is, how and from what kind of material it was made. To be able to get this understanding we need to create conventions about how we show the object and its details, with what kind of line thickness, surface texture and in what kind of color etc. For example if the vessel’s section drawing is left white or filled in black can have different meanings in different conventions.

In a perfect world there would be only one drawing convention. The reality is that there are many conventions and drawing traditions of institutions. In pottery drawings there is usually a vertical ‘middle-line’ or centerline that separates the vessel in two equal halves. One side shows the exterior of the vessel, the other shows the interior and the section through the vessel’s hull. Here the World of Archaeology is also divided in two by a centerline: those who show the section on the left of the middle-line and those who show it on the right side. Similarly there are different ways to show handles, spouts, legs or stand-rings and decorations. One positive thing is that often archaeologists who work in one specific period or region handle more or less the same conventions.

If the matter of the conventions is settled then we have the other matter of the individual styles of the illustrators. In one institution with multiple professional illustrators, who all follow the same conventions to the letter, it is still possible to recognize which person made

Arkeolojik kazılarda ‘şeyler’ bulunur. Bu buluntular çakmak taşı, seramik çanak çömlek, kemik, camı, ahşap veya metal olabilir. Bu buluntular parça veya bütün halde çıkabilir. Bu durumla tüm ülkelerdeki tüm kazılarda karşılaşılır. İllüstrasyonun amacı bu parçaların dünyanın her yerindeki akademisyenler tarafından, fiziksel olarak görmeden de objenin ne olduğunu, nasıl ve neyden yapıldığının anlaşılabilmesidir. Bu anlaşılabilirliği elde edebilmek için buluntuların nasıl tasvir edileceği ve detayların ne kalınlıkta, nasıl bir yüzey dokusunda ve hangi renkte gösterileceği konusunda ortak bir karara varılması gerekir. Örnek olarak, bir kabın kesit çiziminin içinin beyaz bırakılması veya siyahla doldurulması farklı ortak kurallarda farklı anlamlar ifade edebilir.

Optimal koşullarda bu ortak çizim kurallarından sadece bir tane bulunurdu. Gerçekte ise bu çizim tarzlarından, enstitülerin kendi stillerine kadar birçok farklı çizim tarzı bulunmakta. Çanak çömlek çizimlerinde genellikle kabı iki eşit parçaya bölen bir dikey ‘orta çizgi’ veya merkez çizgi bulunur. Bir taraf kabın dış yüzeyini gösterirken diğer taraf kabın iç yüzeyini ve kabın gövdesinin kesitini gösterir. Bu noktada arkeoloji dünyası ikiye ayrılır: kesiti orta çizginin solunda ve sağında gösterenler. Benzer şekilde, kulpları, ağızları, dekorasyonları, ayak ve destekleri göstermek için de farklı yöntemler vardır.

Ortak çizim kuralları belirlense bile illüstratörlerin kişisel tarzları yine de belli farklılıklar yaratır. Bir enstitüdeki tüm illüstratörler aynı kurallar çerçevesinde aynı eğitimi almış olsalar dahi, kişisel çizim tarzlarındaki farklılıklarda kimin hangi çizimi yaptığını belirlemek mümkündür.

Çizgilerin çizilmesindeki ve bitirilmesindeki küçük

* Worked at Bilkent University, Department of Archaeology 1997-2010.

certain drawings. Small details in the way lines are drawn and ended can show like a signature the illustrator. We use here always the word *illustrator* and not *artist*. An *artist* as the word indicates brings in artistic elements that we don't want in our drawings. Illustrating is a technical job and one has to stay by what is there. Only when a reconstruction drawing is made of something and although not much was left but the complete object is depicted without much evidence at hand, then we speak of an 'artist's impression'.

Placing dots or stipples on the surface of vessels to indicate the rounded shape or texture is a difficult thing too. Using only one point size makes the drawing dead and boring. Using at least five different point sizes makes it more alive but is also more work. In the darkest areas the dots can touch each other without a problem. Always start with the thickest dot! Here again is the individual 'dotter' easy to recognize. Make sure you know before you start at what scale the drawing will be published. If you dot a nice drawing and it is published very small the dots can disappear or the drawing becomes too dark. If possible never stipple anything without having the real object next to you.

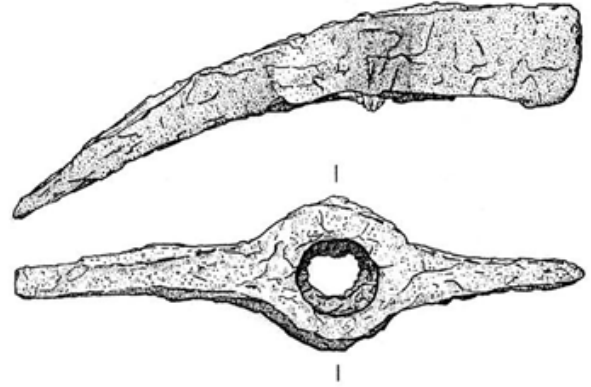
Students who want or have to learn to draw pottery and other find material will have a hard time at first. Important is to buy the right equipment and not the cheapest. In my book¹ are in the last chapter some exercises. Follow these guidelines and practice many different shaped cups and plates. Only practice can make you good! Like the three illustrators we have here an example of three students who have drawn the same bowl. You will see that all bowls are slightly different. In the last one the centerline is even not in the middle. After a lot of practice all bowls should be the same.

Nowadays there are computer programs made with special scanners that can take the section very accurate. But for you it is good to see and feel the material yourselves! While drawing you will notice things you would never have seen otherwise. The computer can get dusty or there is a power cut, but your Faber-Castell 2 mm works always!

detaylar, illüstratörün imzasıymış gibi kolayca tanınabilir. Biz bu çizimleri yapan kişiler için 'sanatçı' kelimesini değil, illüstratör kelimesini kullanırız. Bir sanatçı, kelimenin de belirttiği gibi sanatsal bir yaklaşım getiren kişidir, bu sanatsal yaklaşım illüstrasyon çiziminde istenmez. İllüstrasyon teknik bir çalışmadır ve var olanı gerçekliğiyle sunmayı gerektirir. Sadece yeniden yapılandırma gerektiren çalışmalarda, eğer korunmuş materyal az ise o zaman bir sanatçı yorumu söz konusu olabilir.

Bir kabın yüzeyinin dokusunu göstermek için yapılan noktalama veya çizgileme çalışması zorlayıcı bir görevdir. Tek bir kalınlıkta kalem kullanarak noktalama yapmak çizimi sıkıcı ve monoton gösterir. En az 5 farklı boyutta noktalar kullanmak görselliğin anlaşılabilirliği açısından çok daha verimlidir ancak çok daha fazla uğraş gerektirir. Şeklin en koyu yerlerinde, noktaların birbirine değmesi sorun teşkil etmez. Her zaman en kalın noktalarla başlanır!

Seramik ve diğer buluntuları çizmeyi öğrenmek isteyen veya öğrenmek zorunda olan öğrenciler, sürecin ilk başlarında mutlaka zorlanacaklardır. Doğru ve kaliteli ekipmana sahip olmak önemlidir ve ucuza kaçılmamalıdır. Kitabımdaki son bölümlerde bunun için birkaç alıştırma mevcuttur. Bu yönergeleri takip ederek pek çok tabak ve kap formları üzerine pratik yapabilirsiniz. Ancak ve ancak pratik yaparak kendinizi geliştirebilirsiniz! Gördüğümüz üç çizim üç farklı illüstratör öğrencinin aynı kâseyi çizme çalışmalarına örnektir. Gördüğümüz üzere tüm kaseler birbirlerinden hafif farklılıklar gösteriyor. Son çizimde, orta çizgi ortada bile değil. Pratikleri ilerledikçe, hepsinin çizimleri birbirine benzemeye başlayacaktır.

Günümüzde özel tarayıcılar kullanarak ince detaylı kesitler alabilen bilgisayar programları vardır. Ancak buluntuyu kendiniz görüp dokusunu hissederek çizmeniz daha yararlı olacaktır! Çizim yaparken normalde gözden kaçırabileceğiniz küçük detayları yakalama fırsatı elde edersiniz. Bilgisayarlar yavaşlayabilir veya elektrikleriniz kesilebilir ama Faber-Castell 2 mm kaleminiz her daim çalışacaktır!

¹ Cf. works cited in footnotes.

Feminea Romanae: Women in Roman World with Interpretations

Written by İrem Betül Cansever,

Alumna of Department of Archaeology (2021), Bilkent University.

Romans since the beginning of ruling through their glorious history and expertise were elucidated as role models. All the things they do have been watched over centuries and seen as the peak of technology. However, the idea of them being good in every aspect of their lifestyle could be considered as open to controversies. As the women were treated as secondary human beings in the best probabilities and owned properties in many others; analyzing Roman women and their roles in the society they lived in could be exciting in terms of equalities.

Starting from the birth of children, there are certain rules that a family should apply, yet; especially in rich families, things might develop with some exceptions. Though it was tried to be limited some families let the midwives decide if the baby is worth raising and if not they could reject the newborn to decrease the number of the heirs to their legacy. In those cases, the newborn neglected is unsurprisingly a disabled baby or a girl. Moreover, with the addition of Augustus; the “constitution of Romulus” families were to raise all the boys but only one girl, and even the process of raising the girls there are legislations that suggest girls would be allowed to consume less because they need less.² The Roman world has numerous symbols indicating that women were subsidiary, some even carried through the modern world; such as brides wearing veils, that symbolizing

² Cf. works cited in footnotes.

Romalılar, kendi şanlı tarihleri ve uzmanlıkları yoluyla yönetmeye başlamalarından beri rol model olarak açıklanmışlardır. Yaptıkları her şey yüzyıllar boyunca izlenmiş ve teknolojinin zirvesi olarak görülmüştür. Ancak yaşam tarzlarının her bakımdan iyi olması fikri tartışmalara açık olarak düşünülebilir. Kadınlar en iyi ihtimalle ikinci sınıf insan ve başkalarının sahip olunan mülk gibi görüldüğünden Romalı kadınları ve onların yaşadıkları toplumdaki rollerini incelemek eşitlikler bakımında ilgi çekici olabilir.

Çocukların doğumundan itibaren bir ailenin uyguladığı belirli kurallar vardır ama özellikle zengin ailelerde bu şeyler bazı istisnalarla gelişebilir. Sınırlandırılmaya çalışılmasına rağmen bazı aileler ebelerin çocuğun büyütülmeye değer olup olmadığına karar vermesine izin verirler ve aksi takdirde mirasta hak sahibi kişi sayısını azaltmak için yeni doğan bebeği reddederler. Bu durumlarda gözden çıkarılan bebek engelli veya kızdır. Ayrıca Augustus’un Romulus Yasası’na eklemeleriyle, aileler tüm erkek çocukları büyütebilecekken yalnızca tek kız çocuğu büyütebileceklerdi. Hatta kız çocuklarının büyütülmesi sürecinde kız çocuklarının daha azına ihtiyacı olduğu için daha az tüketmesine izin verilmesini tavsiye eden yasalar vardı. Roma dünyası kadınların ikinci derecede olduklarını belirten sayısız işaretlere sahiptir. Hatta duvak takan gelinler gibi onların bir otorite altında olduklarını gösteren örnekler modern

them being under authority. Even the separation of hair meant status.³ Whether they were born into rich or poor families or become slaves, they needed to learn how to run a household, they could be the expense or prize of an arrangement⁴ and they were always got married; there is not a sole word that defines an unmarried woman, they used a word to describe widowed women.⁵ Also the marriages were practiced at such an earlier age that a young woman enters her first marriage at the same age as a young boy starts his education.⁶

The dreariest as the scene illustrated, Roman women found their ways to silence the gloominess with their colors. Eventually, they presented themselves with luxury, colors and participated in governance, and produced significant works. Women determined to live festivity in the shadows.⁷ On many occasions, women were deemed to be inseparable from their spouses but there are legislations implementing that Roman matrons should wear monochrome textured outfits which allude to two facts: the women appeared significant roles in society and they could have been outlived themselves in a way without words and acts.⁸ Through the uneven ruling history of Rome, they start to take part in ruling and gaining privilege, which gradually irritated men. They argued startlingly how they let women take place in every aspect of life, even politics because it's not the way how their fathers taught them to be.⁹

Apart from them, there are some law professions and some medical professions that were attributed to women in Roman rule.¹⁰ Additionally, among the paintings and posters found in Pompeii, it is evident that women took part in trade and it was at the scale beyond underestimation. They could also have properties in the name of dowry and gift as directly quoted as "...mater familias..."¹¹ Moreover, women did not need to be claimed as goddesses to have their statues erected. A statue of a woman was found in Naples indicating she's an honorable citizen, and her name was Tettia Casta. She was a priestess and her kin also gained sympathy from the senate owing to her. Also, there are statues of women determined as collegia, among some parts of Western Italy as protectors. The mentality behind this was not seeing them as equals but as substitutionals.¹² That being said; women statues in different provinces and in Forum Romanum symbolize such an essential change since they happen to be present where the laws dictated and the whole civic life was cycling.¹³ Also, women's portraits appeared on coins as they were high priestesses or secular officers in the elite.¹⁴ As a result; one could conclude that Roman women had access to such privileges and roles in politics and public life in an era that could be described as their golden age in participating and existing in civic life yet¹⁵, these rights were always restrained and lessened compared to men. Women could be citizens in the Roman government but the term "civitas" was defined according to men. Therefore, women needed to adapt the term, which meant they to be excluded by some aspects of the definition. In terms

dünyada devam etmektedir. Saçın ayrılması bile bir statü ifade ederdi. Kadınlar gerek zengin veya fakir ailelerde doğsun gerek köle olsunlar, evi çekip çevirmeyi öğrenmek zorundalardı. Bir anlaşmanın masrafı veya ödülü olabilirlerdi. Evlenmemiş bir kadın ile alakalı tek bir söz yokken, dul kalmış kadınları tarif etmek için bir kelime kullanırlardı. Üstelik evlilikler çok erken yaşta gerçekleştirilirdi. Genç kadın, genç oğlanın eğitime başladığı yaşta evlenirdi.

Bu manzarada betimlendiği gibi en kederli olan şey Romalı kadınların kendi sıkıntılarını renkleri ile bastırarak yollar bulmasıdır. Nihayetinde onlar kendilerini lüks ve renklerle gösterirler, yönetime katılır ve önemli işler üretirlerdi. Kadınlar gölge içinde cümbüş yaşamaya kararlıydılar. Pek çok durumda kadınlar eşlerinden ayrılmaz olarak addedilirlerdi ancak evli kadınların tek renkli, dokunmuş kıyafetler giymelerini belirten mevzuatlar vardı ki bu iki konuyu kastetmektedir: Kadınlar toplumda önemli roller gösterebilirler ve bir bakıma kendileri sözsüz ve eylemsiz daha uzun süre yaşayabilirlerdi. Roma'nın inişli çıkışlı yönetim tarihi boyunca kadınlar, yönetimde ve ayrıcalıklar elde etmeye başladılar ki bu erkekleri zamanla rahatsız edecekti. Onlar şaşırtıcı bir şekilde kadınların hayatın her kesiminde hatta politikada yer almalarına nasıl müsaade edeceklerini tartıştılar. Çünkü bu babalarının onlara olmalarını öğrettiği gibi bir şey değildi.

Onlardan ayrı olarak Roma idaresinde kadınlara atfedilen bazı hukuki ve tıbbi meslekler vardı. Buna ek olarak Pompey'de bulunan resimler ve afişlerde kadınların ticaret hayatına katıldıkları belirgindir. Bu bir küçümsemenin ötesinde yer alırdı. Çeyiz ve hediye adı altında mülk edinebilirlerdi. (Doğrudan alıntılanabileceği kadar "...mater familias...") Ayrıca kadınlar kendi heykellerini dikirmek için tanrıça olarak iddia etmek zorunda değillerdi. Napoli'de bulunan bir kadın heykeli onun onurlu bir vatandaş ve isminin Tettia Casta olduğunu gösteriyor. O, bir rahibeydi ve bu sayede soyu senatonun sempatisini kazandı. Collegia ve Batı İtalya'nın bazı bölgelerinde de koruyucu olarak belirlenmiş kadın heykelleri vardır. Bunun arkasında yer alan fikir onları eşit olarak görmekten ziyade değiştirilebilir görmektir. Farklı eyaletlerde ve Roma Forum'unda yer alan kadın heykelleri gerekli bir değişimi temsil ettiği belirtilir çünkü kanunların buyurduğu ve medeni hayatın işlediği yerlerde bulunmaları gerekmektedir. Dahası elitler arasında yüksek rütbeli rahibeler ve din dışı görevlerde bulunduklarından dolayı kadınların portreleri sikkelerde yer alırdı. Böylelikle medeni hayata katılımın ve yer almanın altın çağı olarak tasvir edildiği dönemde Romalı kadınların politikada ve kamu hayatında böylesi ayrıcalıklara ve rollere grime haklarının olduğu hükmedilebilir. Ancak bu haklar erkeklere nazaran her zaman kısıtlanmış ve azaltılmıştı. Roma hükümetinde kadınlar vatandaş olabiliyordu ama "vatandaşlık" (civitas) erkeklere göre tanımlanmıştı. Bu nedenle kadınların bu terime uyması gerekiyordu ki bu durum kadınların terimin bazı yönlerinden dışlanmaları

³⁻¹⁵ Cf. works cited in footnotes.

of adapting, they were able to commence lawsuits, present themselves, and know their rights as men had to¹⁶ but not others and some of them paid taxes of publicly used horses in a certain number but were never forced to join the army.¹⁷

At that point, one could presume when a woman qualified as single she was a widow. This could be tracked down in funerary inscriptions too. The funerary inscriptions usually mentioned the closest relatives or the person one could link with the deceased or they were written on behalf of a family. When the deceased person is a woman, this closest bond would become her father or son if widowed, her husband if married, her owner if slaved and her freedmen or women if she is an elderly widowed woman¹⁸ and the mention could differ according to the age range of the deceased person and according to the period she lived in.¹⁹ In that regard, women were not seen as people that could die single; though they could die freed or as property in social terms.²⁰

In the light of all those information, it is convenient to determine that Roman women clawed their way to the top if they were fortunate enough to be seen as worthy to belong and they were perceived as living beings that should always be addressed by the company in a way. Their existence is always seen as auxiliary in best terms. One could state that breaking well-set mentalities is harsher than it might seem as modern women still struggle with them at the basis of the problem. Yet, Romans' perception of women's role in society could be thought to resemble modern mentality and they could be referred to be prudent compared to their contemporaries.

anlamına geliyordu. Uyum sağlama bakımından-erkeklerin zorunlu olduğu gibi kadınlar da dava açabiliyor, hazır bulunabiliyor ve haklarını bilebiliyorlardı. Bazı kadınlar resmen kullandıkları atların vergisini ödüyor ancak asla orduya katılmaya zorlanmıyorlardı.

Bu noktada, bir kadın bekar olarak nitelendirildiğinde dul olduğu farz edilebilir. Bunun izleri mezar yazıtlarında da bulunabilir. Mezar yazıtları genellikle ölünün en yakın akrabası veya onunla ilişkilendirilen kişiden bahseder veya yazıtlar bir aile adına yazılırlardı. Eğer ölü bir kadınsa, bu en yakın bağ, eğer dul ise baba veya oğlu, eğer evli ise eşi, eğer köle ise sahibi, eğer yaşlı ve dul bir kadınsa azatlıları oluyordu. Bu durum ölmüş kadının yaşına ve yaşadığı döneme göre değişiklik gösteriyordu. Bu bakımdan kadınlar toplumsal bakımdan özgür veya mülk olarak ölmelerine rağmen, yalnız ölen insanlar olarak görülmediler.

Bu bilgilerin ışığında eğer üye olmaya değerli görülme için yeterli şansları varsa ve bir bakıma toplum tarafından hitap edilen bireyler iseler, Romalı kadınların bulundukları yerlere tırnaklarını kazıyarak geldiklerini belirtmek uygundur. En iyi ifade ile varlıkları her zaman yardımcı olarak görülür. Modern kadınlar problemin temelinde halen bunlarla mücadele ettiği gibi köklü zihniyeti kırmak görüldüğünden daha sert olabilir. Ancak Romalıların kadınların toplumdaki rolü ile ilgili bakış açısı modern zihniyetle benzerlik göstermek amacıyla düşünülebilir ve çağdaşlarına nazaran sağduyulu olarak anılabilirler.

Bust of so-called Sappho from the Villa of the Papyri, reproduction of C. Hennecke Co. of a Roman copy of a Greek original-possibly by Silanion of Athens.

Statuette of a woman.
1st-2nd century CE.

Portrait Bust of a Woman.
Second half of the 1st century
BCE.

¹⁶⁻²⁰ Cf. works cited in footnotes.

Archaeology as Anthropology: A legacy for the future

Written by Cédric Bodet, Muğla Sıtkı Koçman University.

Alumnus of Department of Archaeology and History of Art (2000), Bilkent University.

I am very honored and pleased to participate to the student newsletter of Bilkent Archaeology Department, a newsletter which did not exist in my days as a student there, a testimony of the constantly renewed energy emanating from this unique institution. At the same time, writing these lines offer me the delightful opportunity to reflect, in the etymological sense of the word, that is, to 'bend back' on my formation, and in particular on the knowledge the diverse and expert teaching staff endowed students with. It is indeed on the stability of this ground that we, students, were henceforth able to construct our own approach to the discipline. This seems to be the appropriate time and place to share my experience with young fellows currently engaged in the same process, and to deliver a few thoughts on the evolution of the discipline.

Looking back, it appears that the most tangible luggage we acquired was a wide, yet detailed, comprehension of very distinct societies of the past. Four years to shape this pedestal was not too much to be able to choose, with all cards in our hands, in which particular area we would concentrate our subsequent efforts. Certainly, graduate students coming to grips with their own research are soon doomed to choose only a restricted segment within this large archaeological panel. Yet, this bulk knowledge remains to this day an invaluable reference against which to test and evaluate any new data, whether in academic

Bilkent Arkeoloji Departmanının öğrenci dergisine katkıda bulunma fırsatı sunulduğu için onur ve memnuniyet duyuyorum. Benim üniversitedeki öğrencilik yıllarımda var olmayan bu dergi, bu eşsiz kurumdan yayılan, sürekli yenilenen enerjinin bir kanıtıdır. Bununla beraber, bu yazıyı yazmak kelimenin etimolojik anlamıyla, oluşumuma ve özellikle de çeşitli ve uzman öğretim kadrosunun öğrencilere bahsettiği bilgi birikimine "geri çekilmek" için harika bir fırsat sunuyor. Bizler bu okuldan aldığımız sağlam temellerin üzerine bu disiplinde ilerleme kaydedebildik. İşte tüm bu sebeplerden dolayı, bana verilen bu fırsatın kendi deneyimlerimi ve disiplinin içinden geçmekte olduğu değişimleri, şu anda aynı süreçten geçen öğrenci arkadaşlarla paylaşmak için doğru zaman ve mekân olduğu kanısındayım.

Geriye dönüp baktığımda, edindiğimiz en büyük ders, birçok uygarlık hakkında kapsamlı ama aynı zamanda detaylı bir bilgi birikimi edinmekti. Bu bilgi birikimini edip ileriki kariyerimizde, tüm bilgi birikimimizi göz önünde bulundurarak, hangi alanda uzmanlaşacağımızı belirlemek için yeterli olacak bir süre değildi. Kendi araştırmalarına hâkim olmaya başlayan yüksek lisans öğrencileri, kesinlikle kendilerini çok geniş bir disiplinde çok spesifik bir alan üzerine uzmanlaşmak zorunda bulacaklar. Buna rağmen, sahip olduğumuz bu geniş bilgi birikimi kullanmasak da hayatta karşılaştığımız akademik ve gündelik verileri

or even in daily life. Less obvious and somewhat confusing at first, but proving absolutely essential in the long run, we were also taught to question the validity of what we were learning, fueled by a rich variety of theoretical views on how to apprehend all this information. For it is clear that any amount of data remains of limited efficiency if not used with a substantial degree of conceptual flexibility. This was to determine the diversity of thoughts we were to produce.

I cannot say that going through Bruce Trigger's momentous 'history of the archeological thought'²¹ under the incisive training of Marie-Henriette was a piece of cake. But, however painstaking for a young and impatient student, one necessarily has to slowly familiarize with the philosophies binding all this knowledge together, and be aware of the inescapable cognitive biases on which it was first formulated, transmitted and by ourselves received. Only after going through such (self) critical process may the student be ready to reach a coherent 'ap-prehension' of the past (still in the etymological sense of 'take with yourself'). But this is not the only goal. Later on, this allows the researcher she/he is to become, where applicable, to produce unexpected connections of ideas, at once shaking the generally accepted way of looking at things, holding a potential for the formulation of innovative and exciting views.

"Archaeology as anthropology" is the title of a famous article by Lewis Binford²², one of several fundamental papers we were busy trying to understand in our last year, engaging a reflection on how and why archaeologists were doing what they are doing. If I today tend to tackle the same problematic through Marxist eyes, the primary and most crucial step was, then, merely to question the theory. The article nevertheless sums up a great deal of what archaeology has come to represent to me, a hotspot of social sciences. Written six decades ago, the spirit in which it was written still holds some truth, I believe, on the way this field is going to evolve tomorrow in the hands of today's students. The seminal conception, I was then only beginning to grasp but which ended-up growing as evidence, encloses the idea I briefly wish to address here. Since modern science has come to being, which is not so long ago, it went a very long way. This being, it never ceased to divide itself into more and more fields and subfields. Because it is today impossible to 'apprehend', let alone master this enormous amount of dispatched data and concepts, the time has come, it seems, to investigate the past transversally, through specific angles (like economy or ideology) shared by all these fields (social anthropology, ethnology, sociology, art history etc.): together with archaeology, the latter are all, in the end, investigating a specific aspect of the human social system.

This crucial point opens the door to an infinitely deep, at times vertiginous object. Human society is not just the result of the interaction among contemporary individuals, this interaction is ideologically and technically

yorumlamaları değerlendirmek konusunda büyük bir referans kaynağı olmaktadır. Başta çok da bariz olmayan hatta kafa karıştıran, ancak uzun vadede çok önemli olan öğrendiğimiz bilgilerin geçerliliğini sorgulamamız öğretildi, tüm bu bilgileri nasıl kavrayacağımıza dair çok çeşitli teorik görüşlerle beslendik. Herhangi bir miktarda verinin, önemli derecede kavramsal esneklikle kullanılmadığı takdirde sınırlı verimliliğe sahip olduğu açıktır. Bu, üreteceğimiz düşüncelerin çeşitliliğini belirlemek içindi.

Bruce Tigger'in çok önemli "Arkeolojik Düşünce Tarihi" kitabını Marie-Henriette'nin keskin eğitimi altında okumanın çocuk oyuncuğu olduğunu söyleyemem. Ancak, genç ve sabırsız bir öğrenci için her ne kadar zahmetli olursa olsun, tüm bu bilgileri birbirine bağlayan felsefelerle yavaş yavaş alışmak, bunların ilk formüle edildiği, aktarıldığı ve bizim tarafımızdan kabul edilen kaçınılmaz bilişsel önyargıların farkında olmak gerekir. Öğrenci ancak bu tür (öz) eleştirel bir süreçten geçtikten sonra geçmişin tutarlı bir "kavrayışına" ulaşmaya hazır olabilir (hala etimolojik olarak "kendin ile al" anlamında). Ancak tek hedef bu değil. Daha sonra bu yöntem araştırmacının, ne zaman uygun olursa, beklenmedik fikir bağlantıları üretmesine, sonunda genel kabul görmüş bakış açılarını sarsmasına, yenilikçi ve heyecan verici görüşlerin formüle edilmesi için bir potansiyele sahip olmasına izin verir.

Lewis Binford tarafından yazılmış ünlü "Antropoloji Olarak Arkeoloji", geçen yıl anlamaya çalışmakla meşgul olduğumuz birkaç temel makaleden biri ve arkeologların yaptıklarını nasıl ve neden yaptıklarına dair düşüncelere odaklanan makalenin başlığıdır. Bugün aynı sorunu Marksist gözlerle ele alma eğilimindeysem, birincil ve en önemli adımım yalnızca teoriyi sorgulamaktır. Yine de makale, arkeolojinin benim için sosyal bilimlerin bir sıcak noktası olarak neyi temsil etmeye başladığının büyük bir kısmını özetliyor. Altmış yıl önce kaleme alınan bu eserin ruhu inanıyorum ki bugün hâlâ geçerli; tıpkı aynı ruhun, bugünün öğrencileri elinde bu alanın geleceğini şekillendireceği gibi. O zamanlar daha yeni kavramaya başladığım ama sonunda kanıt olarak büyüyen ufuk açıcı anlayış, burada kısaca değinmek istediğim fikri çevreliyor. Modern bilim ortaya çıktığından beri, ki bu çok uzun zaman önce değil, çok uzun bir yol kat etti. Bu varlık, kendisini giderek daha fazla alana ve alt alana bölmekten asla vazgeçmedi. Bugün bu muazzam miktarlardaki veri ve kavramlara hâkim olmak şöyle dursun, onları "kavramak" bile imkânsız olduğu için tüm bu alanların (sosyal antropoloji, etnoloji, sosyoloji, sanat tarihi vb.) paylaştığı belirli açılarla (ekonomi veya ideoloji gibi) geçmişine boyuna araştırmanın zamanı geldi. Burada arkeoloji ile birlikte diğer bütün alanlar için insan sosyal sisteminin belirli bir yönünü araştırmaktan bahsediyorum.

Bu kritik nokta, sonsuz derin, bazen de baş döndürücü bir dünyaya kapı açar. İnsan toplumu sadece çağdaş bireyler arasındaki etkileşimin bir sonucu değildir. Bu

²¹⁻²² Cf. works cited in footnotes.

determined by the everlasting accumulation of 'practice', in the meaning given by Bourdieu²³ to the word, passed on, thus evolving, from one generation to the next. In this view, archaeology finds itself in an anthropological nebula, a universe which, behind the somehow discouraging complexity, necessarily holds an intrinsic unity, a fundamental structure, which the archaeologist should not despair from investigating with his own tools.

Archaeology deals with long dead and buried material which it is trying to make "speak".²⁴ Genetics, biology, physical anthropology and other 'hard' sciences have their say in this reconstitution, but the excitement they arise must be taken with caution. The extreme complexity of human societies and the nearly unforeseeable variety of their reaction to social and environmental inputs cannot be reduced to mathematical equations.

The best, maybe the only scientific way to do this seems to call in sciences directly in touch with living societies structurally (though not necessarily culturally) comparable with our archaeological objects. In order to establish such analogies, it is first necessary to detect, within the rich ethnographic repertoire, the type of society (which already implies a form of conceptualization) likely to offer an accurate reference. In this aim, it appears necessary to discard contingent cultural variables so as to stick to the social structures as they are universally shared: every society has an economy, a legal system, an ideology, a kinship pattern, a symbolic scheme etc. and, they are all inserted within an articulated system, a consistency which makes the society a living entity. This is where a truly interdisciplinary approach is to find its place. To give a personal example, I recently tried to establish an ethno-archaeological analogy between the widespread dualist ideology of pre-states societies and the strikingly parallel pillars found in the Neolithic symbolic arrangements, in particular at Göbekli Tepe²⁵. It goes without saying that such reconstitutions are not easily accepted, and the methodical development on which they are based need to be repeated over and over again until the suspicious reactions they provoke, over a supposedly 'common sense' which is often nothing but an amalgam of preconceived thought, get fissured. Only time reveals the solidity of any hypothesis, but it is the role and fate of science to fight constantly against conservative ways of conceiving the social world.²⁶

Active interdisciplinary work is, as yet, a virtually untouched continent waiting to be discovered. The task should not be underestimated or tackled the easy way. Bringing together specialists from separate fields to work together on a specific subject may soon reach its limits. The researcher her/himself must take the necessary time to lean towards these disciplines to detect and seize the appropriate concepts and apply them to the archaeological material. For example, archaeologists working with prehistoric societies gain a lot to investigate the complex laws governing marriages and filiation among ethnographic societies, as synthesized by Lévi-Strauss²⁷; the

etkileşim, Bourdieu'nün dile getirdiği gibi, ideolojik ve teknik olarak bir nesilden diğerine aktarılan, bu bağlamda evrimsel bir mekanizmaya sahip sonsuz bir "pratik" birikimi tarafından belirlenir. Bu görüşe göre arkeoloji; antropolojik bir buluntuda, arkeoloğun kendi araçlarıyla araştırmasını zorunlu kılan ve bütün zorlayıcı karmaşıklığına rağmen mutlak bir içsel birliğe sahip bir evrende kendisine yer bulur.

Arkeoloji, uzun süredir ölü ve gömülü materyalleri "konuşturmaya" çalışır. Genetik, biyoloji, fiziksel antropoloji ve diğer 'zor' bilimler bu yeniden yapılandırma söz sahibidir, ancak ortaya çıkardıkları heyecan verici bulgular dikkatle ele alınmalıdır. İnsan toplumlarının aşırı karmaşıklığı, sosyal ve çevresel girdilere verdikleri tepkilerin neredeyse öngörülemez çeşitliliği matematiksel denklemlere indirgenemez.

Bunu yapmanın en iyi, belki de tek bilimsel yolu, arkeolojik nesneleri günümüz toplumlarının yapılarıyla (kültürleriyle olmasa da) kıyaslayabilecek bilimlere denkleme dâhil etmektir. Bu tür analogiler kurmak için zengin etnografik repertuar içinde, doğru bir referans sunması muhtemel (zaten bir kavramsallaştırma biçimini ima eden) toplum türünü tespit etmek gerekir. Bu amaçla, evrensel olarak paylaşılan toplumsal yapıya bağlı kalmak için mütehavvil kültürel değişkenleri bir kenara atmak gerekli görünmektedir. Her toplumun bir ekonomisi, bir hukuk sistemi, bir ideolojisi, bir akrabalık kalıbı, sembolik bir şeması vb. vardır ve bunların hepsi eklemlenmiş bir sisteme, toplumu canlı bir varlık yapan bir tutarlılık ve birliğe yerleştirilmiş olgulardır. Gerçekten disiplinlerarası bir yaklaşımın yerini bulduğu yer burasıdır. Kişisel bir örnek vermek gerekirse, geçenlerde devlet öncesi toplumların yaygın düalist ideolojisi ile Neolitik sembolik düzenlemelerde, özellikle Göbekli Tepe'de bulunan çarpıcı paralel sütunlar arasında etno-arkeolojik bir analogi kurmaya çalıştım. Ancak bu tür yeniden yapılandırmaların kolayca kabul edilmediğini ve dayandıkları yöntemsel gelişimin tepki çekene kadar tekrar tekrar tekrarlanması ve genellikle bir düşünce karışımından ibaret sözde bir "sağduyu" üzerinden ayrışması gerektiğini söylemeye gerek bile yok. Sadece zaman, herhangi bir hipotezin sağlamlığını ortaya çıkarır, ancak sosyal dünyayı kavramanın tutucu yollarına karşı sürekli mücadele etmek bilimin hem rolü hem de kaderidir.

Aktif disiplinlerarası çalışma, henüz, keşfedilmeyi bekleyen neredeyse el değmemiş bir kıtadır. Görev küçümsememeli veya kolay yoldan ele alınmamalıdır. Belirli bir konuda birlikte çalışmak için ayrı alanlardan uzmanları bir araya getirmenin vadesi dolmak üzeredir. Bu yüzden araştırmacının kendisi, uygun kavramları tespit etmek, anlamak ve bunları arkeolojik materyale uygulamak için diğer disiplinlere gereken zamanı ayırmak zorundadır. Lévi-Strauss'un bir sentezinden örnek vermek gerekirse, tarih öncesi toplumlarla çalışan arkeologlar için etnografik toplumlar arasındaki evlilikleri ve filiasyonu düzenleyen karmaşık yasaları

²³⁻²⁷ Cf. works cited in footnotes.

Monument in Göbekli Tepe.
(Vincent J. Musi/National Geographic).

Turkish language itself attracts the attention, being ripe with words (amca/dayı/enişte/abi...), long lost in western languages, but which were once functional ways to organize the legal, (re)productive or educational relationships among the individuals composing the society.

Reconstructing the evolution of social structures appears as a very theoretical but indispensable frame into which, to a degree or another, every archaeological remain should find its place. All these efforts will demand curiosity, a lot of patience and a total detachment from modern pre-defined conceptions. The potential rewards look just as tempting. The future of research on the past looks presently fascinating to the foreseeing mind.

One last word: the context in which the field is evolving gains to be kept in mind. Archaeology gets its legitimacy and strength from the society we live in. The specific place archaeologists hold in it entitle them with some respect, maybe even a certain amount of prestige, but first and foremost with a duty, that of showing that our society is but the end-result of a long evolution of social practice, the stages of which having to be remembered and understood by as many people as possible in order for the society to prepare for its uncertain future. The responsibility of archaeology may arguably be more pervasive than it may appear at first glance.

araştırmak faydalı olabilir. Türk dilinin kendisi, batı dillerinde dillerinde uzun zamandır kayıp olan, ancak bir zamanlar toplumu oluşturan bireyler arasındaki yasal, (yeniden) üretken veya eğitsel ilişkileri organize etmenin işlevsel yolları olan kelimelerle (amca/dayı/enişte/abi...) olgunlaşmıştır. Sosyal yapıların evrimini yeniden inşa etmek, her arkeolojik kalıntının bir dereceye kadar içinde kendine bir yer bulması gereken, çok teorik ama vazgeçilmez bir çerçeve olarak görünmektedir. Tüm bu çabalar merak, muazzam bir sabır ve hâlihazırda tanımlanmış modern kavramlardan tamamen bir kopmayı gerektirecektir. Ancak bu sayede kazanabileceklerimiz de aynı seviyede bir muazzamlık vaat etmektedir. Geçmişle ilgili araştırmaların geleceği, öngörebildiğimiz kadarıyla büyüleyici olacak gibi duruyor.

Son olarak, arkeoloji alanının evrimleştiği bağlam unutulmaması gereken kazanımlardan biridir. Arkeoloji, meşruiyetini ve gücünü içinde yaşadığımız toplumdan alır. Toplum dediğimiz şey, sosyal uygulamaların uzun süren evriminin bir sonucudur ve bu bağlamda arkeologların özel bir yeri, bir saygınlığı, ancak hepsinden önce önemli bir sorumluluğu bulunmaktadır: Bu evrimin her seviyesinde gerçekleştirenleri, toplumun kendi meçhul geleceğine hazırlanabilmesi için, mümkün olduğunca çok sayıda insana hatırlatmaktır. Görüldüğü üzere arkeoloji alanının sorumluluğu ilk bakışta görünenden daha fazladır.

“My Journey”: From Ankara to Marburg

Written by Şiar Can Şener, Marburg University.

Alumnus of Department of Archaeology and History of Art (2012), Bilkent University.

Fifteen years ago I enrolled as a student in Archaeology and History of Art at Bilkent University. At the beginning of my studies, it was not quite clear to me what was in store for me.

I started with the English course first, because from the following year there were lectures and a large number of books waiting for me that I wanted to understand and analyze. The new language opened the door to the world of archaeology for me. This feeling connects the students and graduates of Bilkent University. It was fortunate to be able to follow this path with the support of our professors.

Before starting my studies, I was interested in ancient Greek literature. I found Homer's epics particularly appealing. I had also read Georgios Seferis' poems. Homer is said to come from the region of Smyrna and Seferis is connected to Urla. The decision was easy for me because first of all I wanted to participate in the excavations in Klazomenai. I spent two exciting summers there and came back to Ankara with a lot of experiences.

Between a winter and summer semester, I had the opportunity to take part in a study trip through Syria and Lebanon organized by Marie-Henriette Gates and Charles Gates. This was a great trip where I was able to watch our teachers guide us through the fascinating places with detailed knowledge. They seemed to be in their element!

On beş yıl kadar önce, Bilkent Üniversitesi Arkeoloji ve Sanat Tarihi Bölümü'ne kaydoldum. Açıkçası öğrenime başlarken beni neler beklediğinin tam olarak farkında değildim.

İlk olarak İngilizce hazırlık sınıfına yazıldım, yeterince iyi derecede İngilizce öğrenmem gerekiyordu ki böylece önümüzdeki yıl bölüm derslerine katılabilecek, birçok kitabı okuyup anlayabilecek ve analiz edebilecektim. Öğreneceğim dil bana arkeolojinin kapısını açacaktı. O zaman yaşadığım heyecanı Bilkent'te öğrenci olan herkesle paylaştığımı düşünüyorum. Benim için bir şanstı bu yola koyulmak ve her daim hocalarımızın desteğini hissetmek...

Öğrenciliğe başlamadan önce, hali hazırda Eski Yunan Edebiyatına ilgim vardı. Özellikle Homeros'un destanlarını zevkle okumuştum. Ayrıca Yorgo Seferis'in şiirleri de bana yabancı değildi. Homeros İzmir veya çevresinde doğmuş olmalıydı, Seferis de Urla'nın bir parçasıydı. Bu nedenle hiç düşünmeden ilk kazı tecrübemi Klazomenai'de edinmeye karar verdim; iki yazımı orada geçirerek ve deneyim kazanarak Ankara'ya döndüm.

Güz ve Bahar dönemleri arasında, Marie-Henriette Gates ve Charles Gates tarafından düzenlenen Suriye-Lübnan gezisine katıldım. Bu gezi süresince öğretmenlerimi ilk kez üniversite dışında tanıma fırsatı buldum. Bizleri oldukça ilgi çekici müzelere ve öğren yerlerine götürdüler ve hiç sıkılmadan detaylı bir şekilde

I also remember two other people in Lebanon. We had an exceptional guide whose knowledge of the archaeological sites was very impressive. The sovereign manner of an archaeology student who showed us the Archaeology Museum of the American University in Beirut was also inspiring. At the time, I decided to get friends and relatives in Ankara interested in the museums.

In my final year of college, I attended a course on cultural heritage protection. As part of this event, we undertook a trip to Kaman-Kalehöyük near Kırşehir. There we visited the excavations, the Kaman Archaeological Museum and the Japanese Institute of Anatolian Archaeology. I was very impressed with everything I saw there and wanted to come back in the summer. It was the last excavation I took part in before graduating. I was actually only invited to Kaman-Kalehöyük for 10 days. I stayed more than four months!

Kaman Kalehöyük.
(Arkeofili).

In the institute's library I came across Winfried Orthmann's publication on Bronze Age pottery in Central Anatolia, a fundamental research work in the field - unfortunately written in German! But that's another story...

During this time I read an essay by Norbert Karg, who critically questioned how the terminology of the EBA and its subdivisions 1-2-3 was transferred to the Anatolian central plateau. I had come across a book or two from Norbert Karg's private library before on the Bilkent bookshelves. Unfortunately, I wasn't able to get to know him anymore, but I felt connected to him with

bilgilendirdiler. Muhteşemdi!

Lübnan'da tanıştığımız iki kişi de aklımda kaldı, birincisi ören yerleri ve müzeler hakkında şaşırtıcı bir bilgi dağarcığına sahip olan rehberimiz; diğeri ise Beyrut Amerikan Üniversitesi Arkeoloji Bölümü öğrencisi genç bir kadın. Genç kadın bize üniversitenin arkeoloji müzesinde eşlik etti; özgüvenli ve kendine has tarzıyla anlattı bize eserleri. İlham vericiydi! Daha sonra, ben de kendime ödev edindim, arkadaşlarımı ve yakınlarımı Ankara'daki müzelere götürecek, onlara derslerde ve kazılarda edindiğim deneyimler ışığında öğrendiklerimi anlatacaktım.

Öğrenciliğimin son yılında, kültür varlıklarını koruma konusunu da içeren bir derse katıldım. Bu kapsamda Kırşehir Kamankalehöyük'e bir gezi düzenlendi; höyüğü, Kamankalehöyük Arkeoloji Müzesi'ni ve Japon Anadolu Arkeoloji Enstitüsü'nü ziyaret ettik.

Orada gördüklerim ve duyduklarım çekiciydi, yazın Kaman-Kalehöyük'te kazılara katılmaya karar verdim. Böylece Bilkent'teki öğrenim hayatımın son kazısı Kamankalehöyük olacaktı. Kazıya yalnızca on günlüğüne davet edildim, ancak dört aydan daha fazla orada kaldım!

Enstitünün kitaplığında, Orta Anadolu Tunç Çağı keramiği hakkında Winfried Orthmann'ın kitabına rastladım. Orthmann'ın eseri konuyla ilgili en kapsamlı kayıta benziyordu ve bir tek kusuru vardı benim için, Almancaydı! Ama bu başka bir hikâye...

my research topic.

For my doctoral thesis, I received material to work on from Masako Omura, head of the excavations in Yassihöyük. The director of the Japanese Institute of Anatolian Archaeology, Sachihito Omura, encouraged me to do my PhD in England or Germany. So I went on a search and settled on the beautiful historic university town of Marburg in Germany.

Şiar Can Şener.

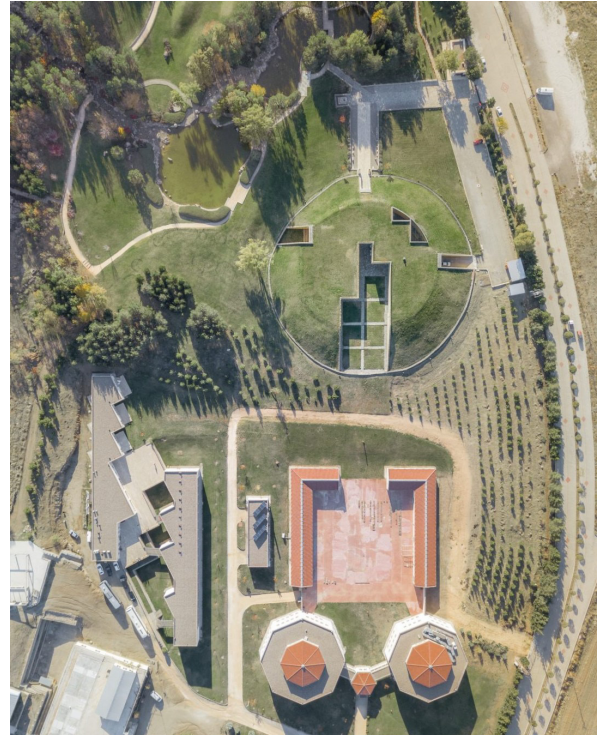
Looking back now, I think it was always this combination of archaeology and learning a new language that excited and motivated me. Otherwise I probably wouldn't have undertaken such an adventure a second time! I would write my doctoral thesis in German! Strengthened by the positive experiences during the English-language course, I had set my sights on my goal.

This path would not have been possible without the support of the lecturers from the University of Bilkent and the institute in Kaman. Many thanks to everyone who has supported me! And to all those who still have their way ahead of them: stay brave!

Konuyla ilgili o sıralarda yaptığım araştırmalarda Norbert Karg'ın bir makalesi karşıma çıktı. Belki de ilk defa Karg, İTÇ terminolojisini ve alt bölümlendirmeleri 1-2-3'ün, Orta Anadolu'ya nasıl eklemlendirildiğini sorguluyordu. Bilkent Kütüphanesi'ndeki birçok arkeoloji kitabının Norbert Karg'ın kendi özel kitaplığına ait olduğunu fark etmiştim. Maalesef kendisiyle tanışma fırsatı bulamamıştım, ancak araştırma konum sayesinde Kargla bir bağ kurmuştum.

Doktora tezimde inceleyeceğim malzemeyi, Yassihöyük kazı başkanı Masako Omura sağladı. Ayrıca, Japon Anadolu Arkeoloji Enstitüsü Müdürü Sachihito Omura, beni, İngiltere veya Almanya'da doktora yapmam için yüreklendirdi. Böylece kendime en uygun kurumu aramaya başladım ve sonunda güzel bir Orta Çağ üniversite şehri olan Marburg'a gitmeye karar verdim.

Şimdi geriye dönüp baktığımda fark ediyorum, yeni bir dil öğrenmek ve arkeoloji okumak, bu kombinasyon beni heyecanlandırmış ve motive etmiş. Eğer böyle olmasaydı aynı yola ikinci kez baş koyamazdım. Doktora tezimi Almanca yazdım. İngilizce arkeoloji öğrenimim beni olumlu anlamda güçlendirdi ki böylece Almanca arkeoloji okumaktan çekinmedim.

Japanese Institute of Anatolian Archaeology.
(Bayaiyi).

Bilkent'te ve Kaman'daki öğretmenlerimin destekleri olmadan kuşkusuz bu yola çıkamazdım. Beni destekleyen herkese teşekkür ederim! Araştırmacı olma yolunda ilerleyenlere önerim; kendinize güvenin!

“Highway to Science!”

Training Program Report

Written by Esen Zeynep Okutucu,
2nd Year Student at Department of Archaeology, Bilkent University.

Highway to Science Training Program is a program that focuses on the sub disciplines of bio-archaeology like macro and micro botany, physical anthropology and zooarchaeology. The trainees are made up of a range of levels from master’s students to first year archaeology students. The topics taught in the course are varied. Case studies of different sites around the world by the professionals were viewed.

As a second-year student in the archaeology department, truth be told, I wasn't sure of what to expect. I was not a stranger to the concepts like flotation, zooarchaeology, phytoliths. I had already successfully passed my paleoanthropology course during my first semester. However, I wasn't aware of the extent of knowledge that these sub-disciplines could provide in the process of understanding a site and, in a larger frame, humans.

Flotation was mentioned in my Introduction to Archaeology course as collecting of botanical remains that are too small to be specifically hand-picked in the field. We were explained its logic as floating light material and sinking the heavy material to be separately collected and analyzed. It was just a feature box in my textbook with an illustration of its working mechanism. It was until this workshop that several specialists explained its agent and what we get out of the process, and what kind of information can be achieved through this technique or other similar methods like wash over. The data and info that can be obtained and how to organize this data were enlightening.

Highway to Science Çalıştayı, biyoarkeolojinin alt dallarından bazıları olan makro ve mikro botanik, fiziksel antropoloji ve zooarkeoloji üzerinde yoğunlaşan bir eğitim programıdır. Programa katılan adaylar arkeoloji yüksek lisans öğrencilerinden birinci sınıf arkeoloji öğrencilerine kadar uzanan geniş bir aralıktan oluşuyordu. Bu programda anlatılan konular geniş bir kapsama sahipti. Dünyanın farklı yerlerinde, birbirinden farklı arkeolojik alanlarda çalışan uzmanların kendi saha çalışmalarından örneklerini sundukları dersler işlendi.

İkinci sınıf öğrencisi olarak, doğruyu söylemek gerekirse ne beklemem gerektiğinden emin değildim. Flotasyon, zooarkeoloj ve fitolit kavramları hakkında az çok fikrim vardı. Paleantropoloji konularını işleyen dersimi önceki dönemlerde başarıyla vermiş olmama rağmen bu alt dalların arkeolojik sahayı ve daha geniş kapsamda, insanı anlamaya ne açılardan yardımcı olabileceği benim için bir muammaydı.

Flotasyon, “Arkeolojiye Giriş” dersi kapsamında “sahada elle toplanamayacak kadar küçük olan botanik materyalin, yüzdürme yoluyla ayrıştırılmasına yarayan bir sistem” olarak tanıtılmıştı. Flotasyonun genel mantığı olan ağır materyallerin dibe çökmesi ve hafif materyallerin yüzeyde kalması sonucu bu materyallerin toplanıp incelenmesi şeklinde bir çalışma mantığına sahip olduğu anlatılmıştı. Çalışma prensibini tasvir eden bir illüstrasyonla, ders kitabımız ek bilgiler köşelerinden birinde öylece kalakalmıştı. Ancak bu çalıştay sürecinde, alanında uzman profesyoneller bu tekniğin ve wash-over gibi

Phytoliths were also a concept mentioned and even came as a midterm question last term during the Introduction to Archaeology course. Thus, I was aware of how a phytolith forms and why it is more abundant in the archaeological context than pollen or other macrobotanical remains. However, again, I wasn't aware of the knowledge it provided about the context of sites and how it was obtained and analyzed. Case studies exemplified in Göbekli Tepe, Sirkeli Höyük, Dülük Baba Tepesi, and Zincirli Höyük all explained a different possible scenario with their results. With Göbekli Tepe, we saw various examinations and comments on whether Göbekli Tepe was the oldest place where the domestication of plants occurred. The first article supported no particular indicator or evidence for any domestication activity; the second suggested that the case of plant domestication may be the case. However, it wasn't a certain statement and just a suggestion in all aspects. We were then informed about the inaccurate marketing strategies that made the mass media believe in this suggestion as a solid fact and warned about this discipline's ethical issues. We then moved on to the case of Sirkeli Höyük to get a better grasp at how to collect samples and which context is vital, like which parts of the vessel needs to be taken samples from when it is first being taken out from the earth. By the end of the course, the soil that I perceived as a barrier became my guide to understanding the structures. I gained a whole new perspective on what I can learn from the earth.

Before arriving in the workshop, one of the topics that most interested me was paleoanthropology. Since I had background info, I wasn't a stranger and truthfully most excited about it. Indeed, the introduction course was fulfilling; it didn't catch me with interest as I already knew. However, the "Ancient DNA Studies" presented by Çiğdem Atakuman and her survey project in Bozburun on obsidian finds in the region, which Murat Dirici also explained how to trace the obsidian, gave me a completely new understanding of my hometown. The examinations we did on the face-to-face training on the human skeleton model, given by Benjamin Irwin,

benzeri yöntemlerin detaylarını ve ne gibi farklılıklarla ne tarz veriler elde edilebildiğini açıklayınca bu tekniğin mantığını tam olarak anladım. Elde edilebilen veri ve bu verinin insan davranışları üzerinden yorumlanabilme seviyesi etkileyiciydi.

Fitolitler de aynı şekilde Arkeolojiye Giriş dersinde bahsi geçen, hatta vizemizdeki sorulardan biriydi. Bu sebeple fitolitlerin oluşum süreci ve korunma koşullarından dolayı polen veya diğer makro kalıntılara göre daha sık karşılaşıldığının farkındaydım. Fakat, tekrardan, fitolitlerin bir alanı anlamada nasıl yarar sağladığı ve nasıl toplanıp incelendiği hakkında sahip olduğum tüm bilgiyi çalıştay süresince öğrendim. Göbekli Tepe, Sirkeli Höyük, Dülük Baba Tepesi ve Zincirli Höyük'ten örneklendirilen saha incelemeleri, fitolit çalışmalarının olası farklı sonuçlarına örnekler sağladılar. Göbekli Tepe'nin durumunda, ilk tahılın evcilleştirildiği yer olup olmadığı sorusuna cevap aranıyordu. İncelediğimiz ilk makale, evcilleştirmeye dair herhangi bir belirti veya kanıtın bulunmadığını savunurken ikinci makalede evcilleştirmenin söz konusu olabileceğinden bir ihtimal olarak bahsediliyordu. Fakat, bu ifade net bir yorum yapmıyordu yalnızca bir öneriydi. Daha sonrasında bu ifadenin net bir veriymişçesine kitle medya araçlarıyla bir pazarlama kampanyası olarak kullanılması ve bilimde etik değerler üzerine tartıştık. Sirkeli Höyük saha örneğine geldiğimizde ise numune toplama ve alan içeriği analiz etme üzerinde durduk. Toprakta çıkan insitu aletlerden nasıl örnek toprak toplanır, alandan örneklerle inceledik. Dersimizin sonunda toprak, ulaşmak istediğim malzeme ile aramda duran bir bariyerden, malzemeyi bana daha iyi anlatacak bir kılavuz kaynağa dönüşmüştü. Toprakta öğrenebileceklerim hakkında yepyeni bir perspektif kazandım.

Çalışmaya katılmadan önce, ilgimi en çok çeken konu şüphesiz paleantropolojeydi. Bölümümüzün eski akademisyenlerinden Jacques Morin'den aldığım HART 120 dersi sayesinde, konu hakkında güçlü, temel bir bilgiye sahip durumdaydım ve açıkçası en heyecanlı olduğum ders de buydu. Giriş dersi tatmin edici derecede az ama

March 2022, Doliche Excavation Hause.

allowed us to understand the morphological differences and how to identify a skeletal remain as female or male, or they determine the wear of the teeth and how they were used. We learned how to treat a skeletal context in an archaeological site and details to look out for, such as picking the soil with the skeleton than sieving it to not miss a small piece of bone or tooth that may have fallen of.

Towards the last lectures, we learned how to sample sediment systematically. This was especially significant to those of us who will be taking samples in Göbekli Tepe during the excavation season. How much and how to analyze while getting the best and most efficient results. Sieving methods were explained. Wash-over technique, Water sieving, Flotation machine, and Bucket flotation all have advantages and disadvantages that become useful under different scenarios. The Wash-over technique has high reliability but takes too much time; thus, not suitable for short periods of the season and uses too much water. While the Flotation machine's reliability depends on the context, the water is recyclable. With Ferran Antolin's guidance, I will feel much more confident in my skills and knowledge if assigned to sieve the samples in excavations.

Overall, this workshop introduced me to disciplines that I have only ever heard about as terms in class. The information it could provide me was a mystery until this program which I am immensely thankful for everyone who has contributed to this project starting with out prganizer/ teachers Birgül Ögüt, Benjmin Irmwin and Doğa Karakaya. As a second-year student, I am still trying to figure out where my specific passion lies in the context of archaeology. Although I have made the same significant eliminations along the process of my education, it has been clear that I cannot deny the temptation I fell towards bioarchaeology. I can't wait to work in Göbekli Tepe with archaeobotany. However, after working in this discipline, I fear that I may not want to focus on anything else but archaeobotany. It has become one of my major options to study in this discipline for my higher education.

Birgül Ögüt and Esen Zeynep Okutucu.

öz tutulmuştu, bildiğim konuları tekrardan dinlemek çok ilgimi çekmemişti. Fakat, Çiğdem Atakuman tarafından sunulan “Antik DNA Araştırmaları” ve obsidiyen buluntularını çalışmak amacıyla Bozburun’da gerçekleştirdiği yüzey araştırması, ki Murat Derici sonrasında da obsidiyenin nasıl takip edilebileceğini açıklayan bir sunum yapmıştı, memleketim olan yöreye karşı yeni bir anlayış geliştirmemi sağladı. Benjamin Irwin tarafından Antep’te insan iskeleti modeli üstünde verilen eğitim, insan iskelet buluntularındaki morfolojik değişimleri ve cinsiyet ayrımı veya dişlerdeki aşınmadan beslenme hakkında nasıl değerlendirmeler yapılabilceğini öğretti. Sahada iskelet vb. kemik buluntular içeren bir açmada nasıl çalışılacağı ve nelere dikkat edilmesi gerektiğini anlattı. Özellikle iskeletin çıkarıldığı açmadan iskeletin çıktığı toprağın toplanıp ince bir elekten geçirilmesinin olası düşmüş dişleri veya küçük kemikleri yakalayabilmek açısından ne kadar önemli olduğunun üzerinde durduk.

Son derslerimize doğru, sistematik bir şekilde toprak numunesi toplamak üzerine konuştuk. Bu konu özellikle yaz döneminde Göbeklitepe’de staj yapacak olanlarımızın Birgül hocanın yokluğunda doğru örnek toplayabilmesi açısından önemliydi. Nereden ne kadar toprak alınacağı, nasıl analiz edilip saklanacağı ve en doğru verilerin nasıl elde edilebileceği anlatıldı. Eleme yöntemleri açıklandı. Wash-over, Water Sieving, flotasyon makinası ve kova flotasyonu gibi çeşitli tekniklerin avantajları ve dezavantajları bulunmakta ve farklı koşullar altında daha kullanışlı hale gelebiliyorlar. Wash-over metodu, güvenilirliği ve doğruluğu çok yüksek ama çok da vakit alan bir teknik bu sebeple kısa sezonlu araştırma projeleri için tercih edilebilir bir teknik değil ve oldukça yüksek bir su tüketimi var. Flotasyon makinesi ise daha yüksek hata payına sahip olmasına rağmen daha kısa sürede daha çok toprak numunesini analiz edebiliyor ve su tekrar değerlendirilebiliyor. Ferran Antolin’in yönlendirmesiyle, sahada makrobotanik malzeme üzerine eleme yapmam talep edilirse, bilgi ve becerilerimden çok daha emin hareket edebileceğim.

Genel olarak bu çalıştay beni, daha önce sadece derslerde bahsinin geçtiğini duyduğum alt dallarla tanıştırdı. Bu eğitimin bana kazandırabileceği perspektif, çalışmaya katılana kadar benim için bir bilinmezlikti. Bu sebepten, başta hocalarımız/çalıştayın organizatörleri Birgül Ögüt, Benjamin Irwin ve Doğa Karakaya olmak üzere katkı sağlayan herkese teşekkür ederim. İkinci sınıf öğrencisi olarak, hâla arkeoloji biliminin hangi alt dalına ilgi duyduğuma karar verme aşamasındayım. Eğitimim süresince bazı elemelerde bulunmuş olsam dahi, inkar edilemez bir şekilde biyoarkeolojiye ilgi duyduğumu kabul etmek zorundayım. Göbeklitepe’de arkeobotani çalışmak için sabırsızlanıyorum. Tek sorunum, bu alanda çalışmaya başlarsam bir daha başka bir alana yönelemeyeceğimden, arkeobotaniden vazgeçemeyeceğimden korkmamdır. Üstüne uzmanlaşmayı düşündüğüm alanlardan biri haline geldi kuşkusuz.

The Gliss Revelation

A Dystopian Archaeology

Fairytale

Written by Thomas Zimmermann, Department of Archaeology, Bilkent University.

"Any sufficiently advanced technology is indistinguishable from magic."
(Arthur C. Clarke)

I

"KRIAAAAAARRR!!!" - Ci'aa frantically ruffled her feathercoat, and tiny particles of dust and dirt started swiveling gently in the light of the wafting afternoon sun. She had stopped counting on how many times the heap of fine-grained debris that was carefully piled up next to her locus started sliding back slowly but steadily not only into her work square, but also onto herself. To hell with that. Eons had passed since her ancestors in deep time were munching twigs from trees and circling patiently over poor prey, but irritating dust between feathers still triggered that age-old flapping reflex. Calm down. You are a grown-up Aviata. Behave like one. One of the supervisors was peeking down anxiously from the top level of her operation. "You're in full control of your senses down there, Ci'aa?" - "No worries, only another whiff of sand, Rat'oo" - "Use your pretty claws wisely and shovel the heap a bit further towards magnetic South", he squeaked, "you should be Aviata enough to sense where the afternoon breeze blows from" - "Roger that, Rat'oo". What a douchebag. A real squatterbeak. The other supervisors appointed for the mission were rather calm and focussed, but this Rat'oo seemed to have remained stuck in the evolutionary stage of a simple

"Yeterince gelişmiş herhangi bir teknoloji sihirinden ayırt edilemez."
(Arthur C. Clarke)

I

"KRIAAAAAARRR!!!" - Ci'aa tüylerini çılgınca karıştırdı ve küçük toz ve kir parçacıkları, süzülen öğleden sonra güneşinin ışıığında yavaşça dönmeye başladı. Konumunun yanında dikkatlice yığılmış olan ince taneli enkaz yığınının kaç kez yavaşça, ama istikrarlı bir şekilde, sadece çalıştığı alana değil, aynı zamanda kendi üzerine yağmaya başladığını saymayı bırakmıştı. Cehenneme kadar... Atalarının ağaçlardan dalları kemirmesi ve zavallı avlarının üzerinde sabırla daireler çizmesinden bu yana çağlar geçmişti, ama tüylerin arasındaki rahatsız edici tozlar hala o asırlık çırpma refleksini tetikliyordu. Sakin ol! Sen yetişkin bir Aviata'sın. Öyle davran. Denetçilerden biri, şirketin en üst seviyesinden endişeyle aşağıya bakıyordu. "Orada duyularının kontrolü sende mi, Ci'aa?" - "Merak etme, sadece bir başka kum kokusu, Rat'oo" - "Güzel pençelerini akıllıca kullan ve yığını biraz daha manyetik Güney'e doğru göster," diye cıvıkladı, "öğleden sonra esen rüzgarın nereden estiğini hissedecek kadar Aviata olmalısın" "Anlaşıldı, Rat'oo". Ne salakça! Gerçek bir gecekonduydu. Görev için atanan diğer denetçiler oldukça sakin ve odaklanmış durumdaydılar, ancak bu Rat'oo, basit bir leş kapma akbabasının evrimsel aşamasında

carcass-snatching vulture. Relax. She twisted her neck upwards and slowly scanned her locus. Good work for an apprentice Oldknower. The towering walls of her square, reaching as deep as 20 wingswings were beautifully smoothened, revealing a layered monumental cake of accumulated strata, both natural and artificial.

More than 80.000 sunturns had passed since habitual bipeds allegedly known as "humans" roamed this planet - a planet which was depraved of this archaic species entirely after the second "Great Collapse". The tipping point was surpassed already, so Ci'aa's genetically modified ancestors were industrially bred and set free from the few remaining patches of habitable land to absorb, digest, and transform the toxic waste hovering in the upper stratosphere into simple hydrogen-based molecules. The mission failed bitterly, but gave rise to the Aviatæ, who became the new masters of this once dying but now recovering world - salute to the twisted logic of accelerated mutation and rapid evolution. If there would be any left around to witness this current edifice of evolutionary blindness, a human, with its unique ways of seeing, would be both mesmerized and frightened to the very bone by the looks of its actual consciousness-driven successor: covered in a sea of rustling silverish feathers, a slender body was resting on four muscular protrusions ending in solid grasping claws textured like freshly knapped obsidian. The upper end was crowned by a slightly ovoid head with two large jet-black photoreceptors not that much different from those of common ancient flies. A large, sturdy beak was placed in the imagined center of its "face", its ever-changing colours used to express emotions or to waive a random greeting. Roughly in the imagined center of this (from an outdated human perspective) bizarre creature, extremities very occasionally used as wings ended in tiny, gentle manipulators with only a very coarse resemblance to claws possessed by cranes, flamingos, or eventually vultures. The former and latter species were long extinct, but for reasons not fully understood even by the wisest of Aviatæ, the flamingos somehow staggered into this new earth age without having changed that much at all for the past 100.000 or so sunturns. Aviatæ. Or more something that sounded akin to "Gree'kra" in the indigenous speak of this species, that was how they called themselves. A pointless term, since most of them actually abandoned flying ages ago. For the better. The upper levels of the again breathable atmosphere were still harbouring bad scents, bad spirits, and bad memories. Only the most daring of them occasionally explored this realm of unspeakable fear and horror. Some never came down again.

Ci'aa shivered slightly, then ruffled her feathercoat again - her mind was drifting aimlessly. Time to get focussed again. Time to release this small cylindrical item from the cavity it was buried in. She doublechecked the data filed in her magnetocap that was covering most of her upper head - Aviatæ used magnetic currents for remembering, and developed handy devices to keep them

sıkışmış kalmış gibi görünüyordu. Rahatla! Boynunu yukarı doğru bükü ve yavaşça yerini taradı. Bir çırak Oldknower için iyi bir işti. Meydanının 20 kanat-kanat kadar derinliğe ulaşan yükselen duvarları güzel bir şekilde düzleştirildi ve hem doğal hem de yapay katmanlardan oluşan katmanlı anıtsal bir pasta ortaya çıktı.

Sözde "insanlar" olarak bilinen iki ayaklıların bu gezegende dolaşmasından bu yana 80.000'den fazla güneş dönüşü geçmişti - ikinci "Büyük Çöküş"ten sonra bu arkaik türden yoksun bırakılmış bir gezegen... Devrilme noktası çoktan aşılmıştı - Ci'aa'nın genetiği değiştirilmiş ataları, üst stratosferde dolaşan toksik atığı emmek, sindirmek ve basit hidrojen bazlı moleküllere dönüştürebilmek için birkaç arazi parçasından endüstriyel olarak yetiştirilmişti. Görev acı bir şekilde başarısız oldu, ancak bir zamanlar ölmekte olan, ama şimdi toparlanan Dünyanın yeni efendileri olan Aviatæ'yi ortaya çıkardı - hızlandırılmış mutasyon ve hızlı evrimin çarpık mantığına selam olsun-. Etrafta bu evrimsel körlüğe tanık olacak biri kalsaydı, benzersiz görme biçimleriyle bir insan, gerçek bilinç odaklı halefinin bakışlarıyla hem büyülenir hem de iliklerine kadar korkardı: Hışırdayan gümüşü tüylerden oluşan bir denizde, ince bir gövde, yeni yontulmuş bir obsidiyen gibi dokulu, sağlam kavrayıcı pençelerle biten dört kaslı çıkıntının üzerinde duruyordu. Üst uç, yaygın antik sineklerinkinden pek de farklı olmayan iki büyük siyahimsi fotoreseptöre sahip hafif oval bir kafa ile taçlandırılmıştı. "Yüzünün" hayali merkezine büyük, sağlam, sürekli değişen renkleri ile duygularını ifade etmek ya da rastgele bir selamlamadan feragat etmek için kullanılan bir gaga yerleştirilmişti. Kabaca bu (modası geçmiş bir insan perspektifinden) tuhaf yaratığın hayali merkezinde, nadiren kanat olarak kullanılan ekstremiteler, turnaların, flamingoların veya nihayetinde akbabaların sahip olduğu pençelere çok kaba bir benzerlik gösteren küçük, nazik manipulatörlerde sona eriyordu. Birinci ve ikinci türlerin soyu uzun süre önce tükenmişti, ancak en bilge Aviatæ tarafından bile tam olarak anlaşılmayan nedenlerden dolayı, flamingolar bir şekilde bu yeni dünya çağına, son 100.000 kadar güneş dönüşü için çok fazla değişiklik yapmadan sendelemişlerdi. Havacılık. Ya da daha çok, bu türün yerli dilinde "Gree'kra"ya benzeyen bir şey, kendilerini bu şekilde adlandırıyorlardı. Çoğu aslında uçmayı yıllar önce terk ettiği için -en iyisi için- anlamsız bir terim. Yeniden nefes alabilen atmosferin üst seviyeleri hâlâ kötü kokuları, kötü ruhları ve kötü anıları barındırıyordu. Aralarından yalnızca en cüretkarları ara sıra bu tarif edilemez korku ve dehşet diyarını keşfederdi. Bazıları bir daha aşağı inmedi.

Ci'aa hafifçe titredi, sonra tüylüğünü tekrar karıştırdı - amaçsızca dalıp gidiyordu. Tekrar odaklanma zamanı... Bu küçük silindirik nesneyi gömülü olduğu boşluktan çıkarmanın zamanı... Ci'aa, başının çoğunu kaplayan manyetokapağındaki verileri iki kez kontrol etti - Aviatæler hatırlamak için manyetik akımlar kullanırdı ve bunları kaydetmek için kullanışlı cihazlar

them recorded - even if their users looked like cartoon renderings of birds with googles and leather caps. All safe and sound. The stratum testified to a time predating the last magnetic reversal, when the magnetic orientation was still indexed to what humans eventually called "North". What humans eventually called this and that was still subject to heated debate amongst the avi-elders, and the deep history of this sentient, intelligent, but finally failed and long gone bipedal species was still rather fragmentary. Datasets were thought to be well preserved on small devices made from compressed decayed fossiles and thin sheets made from wooden splinters, however little survived the nuclear Armageddon, followed by a final collapse of the environmental and atmospheric equilibrium. And if that would be not enough trouble for the learned Oldknower, a new generation of particularly industrious bacteria developed an insatiable crave for anything including plastic or cheap and hazardous metals - good for the planet, bad for its deep history. So the Oldknowers, having studied a discipline most honourable and equal to those of Nesting Detectors and Food Refiners, were left with only a few scattered bits and pieces touching on human presence and its impact on the fate of planet Earth - or "Irr'Cr'eazz", as it was now called.

And here it was coming out of this cavity in the accumulated soil - complete! Not fragmented, not degraded or decomposed, with larger patches of "script" still recognizable on its cylindrical surface! C'aa's metabolism set free a bunch of chemicals that flooded her mind with a sensation that humans would have called "excitement". With utmost care, she took a magnetic recording of all its visible and tangible features and put it carefully in a neatly shaped container made of super-hardened fibers of an up to 40 wingspans large fungus, distantly related to a common mushroom - the most versatile resource for anything crafted - from simple boxes to hauling machines and nesting beds for frisky Aviatæ. Bruised and battered, but not broken, nature had not abandoned the weird but somehow successful concept of sexual reproduction after all.

The oscillating, high-pitched sound of the dayclose device sounded across the now sunbathed plains of Yee'cradd, once a large but now dried out seawater reservoir. Average temperatures were still way above what would be considered pleasant for a human being, but nightfall brought not only cooler spells below what was once measured with 40 degrees, but also violent storms carrying hazardous contaminants that could quickly ruin the health of an average Aviat. C'aa stashed back her toolkit, the sealed fibrebox, and her recording device into the fibresatchel and elevated herself quickly towards the Haulingwheel. Her peers were already squatting in separate notches with their digging and recording devices, gazing into the dusky sky which rendered that eerie velvet glow induced by a still too high amount of toxins in the stratosphere. Soon the wheel would be set in motion by gently pulsating magnetic

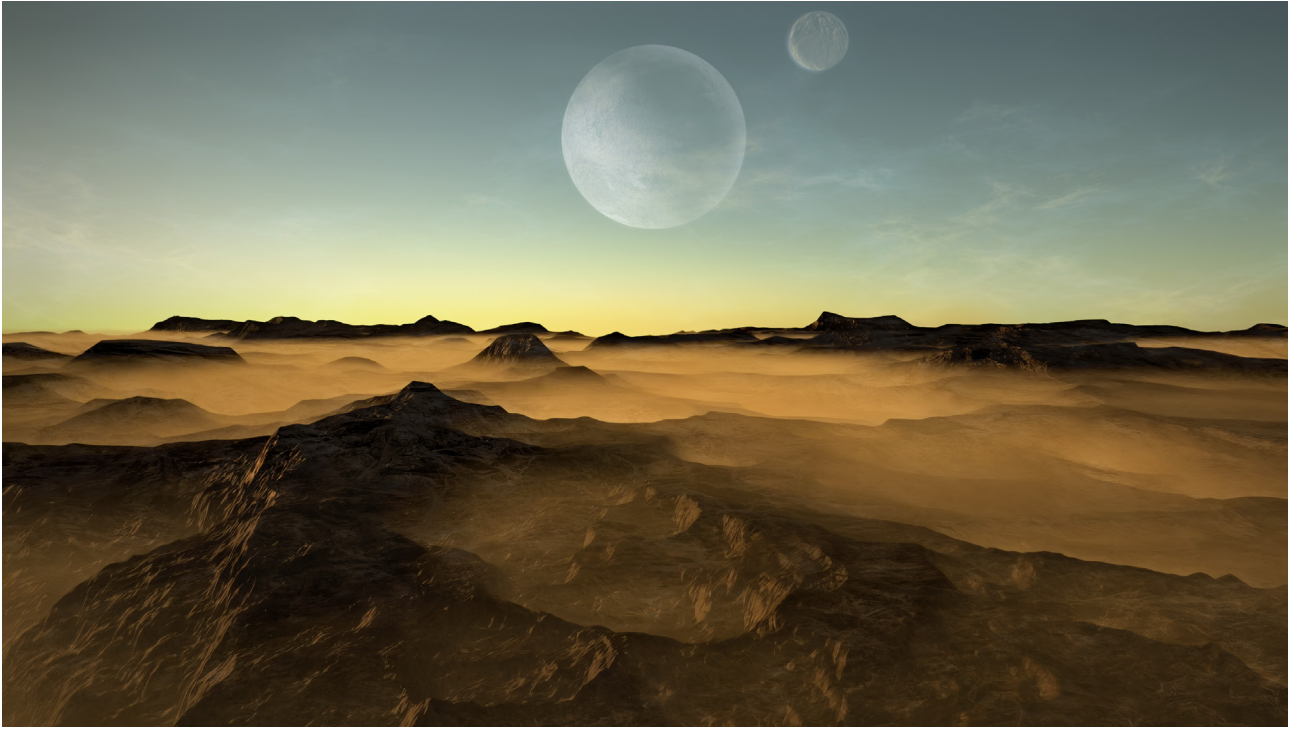
geliştirmişti -kullanıcıları, googles ve deri kapaklı kuşların karikatür çizimlerine benzese bile-. Hepsi güvenli ve sağlam. Katman, manyetik yönelimin hala insanların sonunda "Kuzey" olarak adlandırdığı şeye endeksli olduğu son manyetik tersine çevrilmesinden önce gelen bir zamana tanıklık etti. İnsanların nihayetinde buna ne dediği ve bu hala kuşçular arasında hararetli tartışmalara konu oluyordu ve bu duyarlı, zeki ama sonunda başarısız olmuş ve uzun zaman önce iki ayak üzerinde yürüten türlerin derin tarihi hala oldukça parçalıydı. Veri kümelerinin sıkıştırılmış çürümüş fosillerden ve tahta parçalardan yapılmış ince tabakalardan yapılmış küçük cihazlarda iyi korunduğu düşünülüyordu, ancak nükleer Armageddon'dan çok az şey kurtuldu, ardından çevresel ve atmosferik dengenin nihai çöküşü geldi. Bu bilgili Eski Bilen için yeterli bir sorun olmayacaksa, özellikle çalışkan yeni nesil bakteriler, plastik veya ucuz ve tehlikeli metaller de dahil olmak üzere herhangi bir şey için doyumsuz bir istek geliştirdi -gezegen için iyi, derin tarihi için kötü-. Bu yüzden, Yuvalama Dedektörleri ve Gıda Rafinerleri'ne en eşit ve onurlu bir disiplini inceleyen Eski Bilenler, insan varlığına ve bunun Dünya gezegeninin kaderi üzerindeki etkisine - veya "Irr'Cr" - dokunan sadece birkaç dağınık parça ve parça ile kaldı. 'eazz', şimdiki adıyla.

Ve işte burada biriken topraktaki bu boşluktan çıkıyordu - tamamlandı! Parçalanmamış, bozulmamış veya ayrışmamış, daha büyük "yazı" yamaları silindirik yüzeyinde hala tanınabilir! C'aa'nın metabolizması, insanların "heyecan" olarak adlandıracağı bir hisle zihnini dolduran bir grup kimyasalı serbest bıraktı. Son derece dikkatli bir şekilde, tüm görünür ve somut özelliklerinin manyetik bir kaydını aldı ve onu, en çok yönlü olan ortak bir mantarla uzaktan akraba olan 40 kanat açıklığına kadar büyük bir mantarın süper sertleştirilmiş liflerinden yapılmış düzgün şekilli bir kaba dikkatlice koydu. hazırlanmış her şey için kaynak - basit kutulardan taşıma makinelerine ve hareketli Aviatæ için yuvalama yataklarına kadar. Yaralı ve hırpalanmış, ama kırılmamış doğa, her şeye rağmen tuhaf ama bir şekilde başarılı cinsel üreme kavramını terk etmemişti.

Dayclose cihazının titreşen, tiz sesi, bir zamanlar büyük ama artık kurumuş bir deniz suyu deposu olan Yee'cradd'ın şimdi güneşlenen ovalarında duyuldu. Ortalama sıcaklıklar hala bir insan için hoş kabul edilebilecek olanın çok üzerindeydi, ancak akşam karanlığı sadece bir zamanlar 40 derece ile ölçülenin altında daha soğuk büyüleri değil, aynı zamanda ortalama bir Aviat'ın sağlığını hızla bozabilecek tehlikeli kirleticiler taşıyan şiddetli fırtınaları da getirdi. C'aa alet takımını, mühürlü fiber kutusunu ve kayıt cihazını fiber çantasına sakladı ve hızla Çekme Çarkına doğru yükseldi. Akranları, kazma ve kayıt cihazlarıyla ayrı çentiklerde çömelmiş, stratosferdeki hala çok yüksek miktarda toksinin neden olduğu ürkütücü kadife parıltısını oluşturan karanlık gökyüzüne bakıyorlardı. Yakında çark, manyetik akımların hafifçe titreşmesiyle harekete geçecek ve Aviatæ'yi, duyarlı öncüllerinin tarihini ortaya çıkarmak için en asil

currents, and bring the Aviatæ back to the Oldknowers Nest - the local central hub for their most noble task to reveal the history of their sentient predecessors.

görevleri için yerel merkezi merkez olan Eski Bilen Yuvasına geri getirecekti.

II

The joyful noise of clattering and chattering beaks coming from the main assembly was barely audible in the lofty panorama cubicle, hovering slightly below the danger zone, still faintly glowing in velvet hues. Most parts of Irr'Cr'eazz were again habitable, partly bustling with a strange menagerie of skinny octopods, but also more archaic-looking mammals, birds and insects. Fungi were still predominant everywhere, sized from tiny knolls to giant umbrellas thrice the size of an ancient elephant, but biodiversity gained traction again and welcomed other species back into the floral panopticon. Ci'aa gazed down from the bubble-shaped panorama screen onto a rugged plain littered with colourful fungi caps, occasionally intersected by towering sedges and legumes. Far on the still glowing horizon, drooping cumulus clouds were the harbingers of yet another violent storm that would rage most of the night; they became less, however, much less during the past sunturns... they would be save, though, in their fiber-strengthened refuge.

Ci'aa barely noticed a minute shift in the muffled noise pulsing from the below assembly as the main cubicle membrane opened and let in an aged male Aviat, feathers mostly having lost their silverish sheen, replaced with dotted dark blue hues below his upper claws. Three orange dots ghostly appearing on his upper beak signaled an old-fashioned yet utterly polite greeting. Slightly irritated, Ci'aa responded with a blue flash of her lower beak.

II

Ana meclisten gelen takırtı ve geveze gagaların neşeli gürültüsü, tehlike bölgesinin biraz altında asılı duran ve hala kadife tonlarında hafifçe parıldayan yüksek panorama kabinde zar zor duyulabiliyordu. Irr'Cr'eazz'ın çoğu bölümü yeniden yaşanabilir durumdaydı, kısmen garip bir sıska ahtapot hayvanat bahçesiyle, ama aynı zamanda daha arkaik görünümlü memeliler, kuşlar ve böceklerle doluydu. Mantarlar, eski bir filin üç kat büyüklüğündeki minik tepeliklerden dev şemsiyelere kadar her yerde hâlâ baskındı, ancak biyolojik çeşitlilik yeniden ilgi gördü ve diğer türleri yeniden çiçek panoptikonuna davet etti. Ci'aa, kabarcık şeklindeki panorama ekranından, ara sıra yükselen sazlar ve baklagillerle kesişen renkli mantar kapaklarla dolu engebeli bir ovaya baktı. Hâlâ parıldayan ufukta, sarkık kümürlüs bulutları, gecenin çoğunu kasıp kavuracak bir başka şiddetli fırtınanın habercisiydi; geçmiş güneş dönüşleri sırasında daha da azaldılar... yine de elyafla güçlendirilmiş sığınaklarında kurtarılabileceklerdi.

Ci'aa, ana hücre zarı açılıp yaşlı bir erkek Aviat'ın içeri girmesine izin verirken, alt düzenekten gelen boğuk sesteki bir dakikalık değişimi zar zor fark etti, tüyler çoğunlukla gümüşü parlaklığını kaybetti, üst pençelerinin altındaki noktalı koyu mavi tonlarla değiştirildi. Gagasının üst kısmında hayalet gibi beliren üç turuncu nokta, eski moda ama son derece kibar bir selamlamanın işaretiydi. Biraz sinirlenen Ci'aa, alt gagasının mavi bir parıltısıyla karşılık verdi.

"You're Ro'hoo" - "Well observed, were did you store it?" Politeness seemed to have come to an end here very quickly. Not that the Most Revered Oldknower would have much need for such antics, and sure enough no need or interest in paying an extra visit to that random apprentice that Ci'aa still was. Interesting. "I did not store it with the soil samples for sure, it's the first non-decomposed item since at least 8 moonturns." - "Fair enough, I will now see your magnetomemories". Politeness now was a far cry from times long gone. "At your convenience, Most Revered Ro'hoo" - "You may join me in reviewing it". Alas, good manners were not in short supply after all.

Both assumed a position faintly resembling squatting ostriches and wore one magnetocap each, connected through a fine and fragile-looking arch made from translucent fibres. Images started flashing before their photoreceptors, like randomly floating molecules, refocussing to form the image of a solid pinkish cylindrical container crowned by a jet black jet or valve. "There is bipedal script applied to it! You turned it full circle in your claw, did you?... here it comes... Ome... Omeg... Omega." - "...the symbol of last or final matters." - "You're a bold one, Ci'aa. But you are right. Symbolizing the final things, or the end of something." Being confirmed by the Most Revered. What a sunturn that was today. "There is more: 'Intense Therapy' - now you tell me what that means". Ci'aa remained silent. "The ancient bipeds uttered different sounds in different entities of Irr'Cr'eazz. This lettering, however, was used and understood on most of its continents. Probably the results of synchronized linguistic mutation." - "You understand its meaning?" - "Yes, however this combination is rather rare, but ever the more powerful. Like vigorous and enforced healing" - "A desperate attempt to hold back the catastrophe, the final environmental collapse?" - "That is very probably. The vessel did not decompose after all. It must have contained a very special and potent fluid" - "Schwarzkopf....." - "The Black Headed Ones - a distinct tribe long lost?" - "GLISS - That must halowve been their union, the name of their stronghold." - "So we are finally getting closer to what happened around the 2nd great collapse, when our species was abused as better air purifiers with beaks and wings" - "Maybe the Black Headed Ones were attempting something different, something more subtle but equally powerful, using small cartouches like this one." - "You're a bold one, Ci'aa, but you may very well be right once again".

III

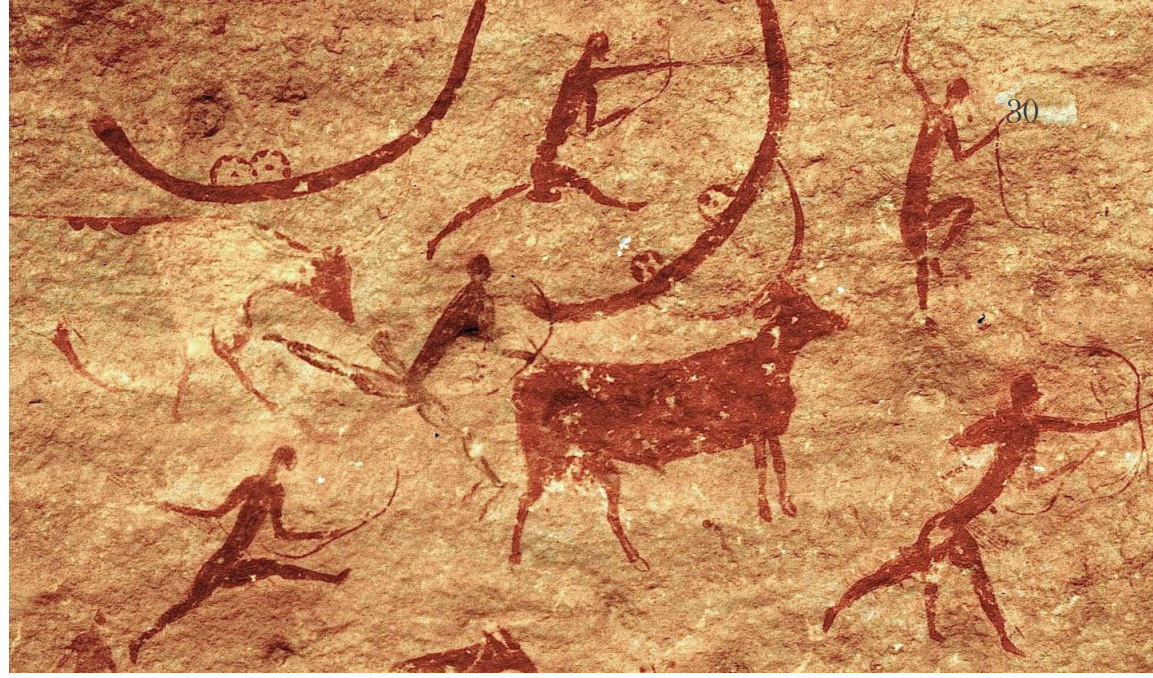
Long after The Most Revered Oldknower left to retire in his cubicle, Ci'aa still squatted motionless, viewing the raging storm below through the panorama bubble. Being confirmed by the Most Revered. Ci'aa triumphant. And bestowed with the task to watch out for more of these miraculous GLISS devices. Another jigsaw piece to better comprehend the mindset of their bipedal predecessors. And how they tried to fight back their own inevitable demise.

"Sen Ro'hoo'sun" - "İyi gözlemlendin, sakladın mı?" Kibarlık burada çok çabuk sona ermiş gibiydi. En Saygıdeğer Yaşlı Bilgin'in bu tür maskaralıklara pek ihtiyacı olacağından değil ve Ci'aa'nın hâlâ olduğu o rastgele çırağa fazladan bir ziyarette bulunmaya da yeterince ihtiyaç ya da ilgi göstermeyeceğinden eminiz. İlginç. "Kesinlikle toprak örnekleriyle birlikte sakladım, en az 8 ay dönüşünden beri ilk bozulmamış eşya." - "Yeterince adil, şimdi manyetometrelerinizi göreceğim". Nezaket artık çok eski zamanlardan çok uzaktı. "Size uygunsuz, En Saygın Ro'hoo" - "İncelemede bana katılabilirsiniz". Ne yazık ki, görgü kuralları yetersiz değildi.

İkisi de hafifçe çömelmiş devekuşlarını andıran bir pozisyon aldı ve her biri yarı saydam liflerden yapılmış ince ve kırılgan görünümlü bir kemerle birbirine bağlanan birer manyetokap taktı. Görüntüler, rastgele yüzen moleküller gibi, fotoreseptörlerinin önünde yapıp sönmeye başladı ve siyah jet veya valf ile taçlandırılmış katı pembemsi silindirik bir kap görüntüsünü oluşturmak için yeniden odaklandı. "Ona iki ayaklı bir yazı uygulanmış! Pençenin içinde tam bir daire çizdin, değil mi?... işte geliyor... Ome... Omeg... Omega." - "...son veya nihai meselelerin sembolü." - "Cesur birisin Ci'aa. Ama haklısın. Son şeyleri ya da bir şeyin sonunu simgelemek." En Saygınlar tarafından onaylanmak. Bugün nasıl bir güneş tutulmasıydı. "Dahası var: 'Yoğun Terapi' - şimdi bana bunun ne anlama geldiğini söyle". Ci'a sessiz kaldı. "Eski iki ayaklılar, Irr'Cr'eazz'ın farklı varlıklarında farklı sesler çıkardılar. Ancak bu yazı, kıtaların çoğunda kullanıldı ve anlaşıldı. Muhtemelen senkronize dilsel mutasyonun sonuçları." - "Anladınız mı?" - "Evet, ancak bu kombinasyon oldukça nadirdir, ancak her zamankinden daha güçlüdür. Güçlü ve zorunlu şifa gibi" - "Felaketi, nihai çevresel çöküşü durdurmak için umutsuz bir girişim mi?" - "Muhtemelen öyle. Tekne çürümedi. İçinde çok özel ve güçlü bir sıvı olmalı" - "Schwarzkopf....." - "Kara Başlılar - uzun zaman önce kaybolmuş ayrı bir kabile mi?" - "GLISS - Bu onların birliği, kalelerinin adı olmalı." - "Böylece, türümüzün gagaları ve kanatları olan daha iyi hava temizleyicileri olarak suistimal edildiği 2. büyük çöküşte olanlara nihayet yaklaşıyoruz." bunun gibi küçük kartuşlar kullanarak. - "Cesur birisin Ci'aa, ama bir kez daha haklı olabilirsin."

III

En Saygıdeğer Yaşlı Bilgin, kabininde emekli olmak için ayrıldıktan çok sonra, Ci'aa hala hareketsizce çömelmiş, panorama balonunun içinden aşağıdaki şiddetli fırtınayı seyrediyordu. En saygınlar tarafından onaylanmak. Ci'aa muzaffer. Ve bu mucizevi GLISS cihazlarından daha fazlasına dikkat etme görevi bahsedilmişti. İki ayaklı öncüllerinin zihniyetini daha iyi anlamak için başka bir yapboz parçası. Ve kendi kaçınılmaz ölümleriyle nasıl savaşmaya çalıştıklarını.

Bilkent Archaeology Day

Written by Dominique Kassab Tezgör, Department of Archaeology, Bilkent University.

Last year, the Bilkent Archaeology Day was dedicated to colours in Antiquity, this year it was focused on a single color, a symbolic one: green. Our colloquium on the 8 April was entitled The Environmental Challenge: Views and Lessons from Antiquity.

The pandemic has certainly make us even more sensitive to climate changes and it has shown in some occasions of our daily life how our planet is getting exhausted by human actions. For example we all remember during the first lockdown how blue was the sky in Ankara, how animals that would never venture themselves in big cities were coming: we saw photos of goats and sheeps on the empty highway going to Istanbul airport or ducks walking in front of the Opera of Paris while the streets were deserted by cars and pedestrians...

As a contribution to society at large, Bilkent University has declared the 2021-22 Academic Year the “Year of Sustainability,” with a focus on sustainability and climate change. As a department of archaeology, we feel much concerned by change and sustainability, the very essences of our field, and we have decided to dedicate our Bilkent Archaeology Day to them.

How has the environment been exploited since the first settlements? How has it been preserved, or ruined? How have the occupants of different periods and different geographical areas adapted to the landscape where they live? How have their actions have shaped it, positively or negatively? Such questions have been explored in our colloquium.

Bilkent Archaeology Day has been a yearly event since April 2018. We missed one year, 2020, due the pandemic, but we resumed our meeting last year.

Geçen yıl Bilkent Arkeoloji Günü Antik Çağ'da renklere adandı, bu yıl tek bir renge, sembolik bir renge odaklanıldı: yeşil. 8 Nisan'daki sempozyumumuz, Çevresel Zorluk: Antik Çağ'dan Görüşler ve Dersler.

Pandemi net bir şekilde bizi iklim değişikliklerine karşı daha da hassas hale getirdi ve günlük hayatımızın bazı durumlarında gezegenimizin insan eylemleriyle nasıl tükendiğini gösterdi. Örneğin hepimiz ilk karantina sırasında Ankara'da gökyüzünün ne kadar mavi olduğunu hatırlıyoruz. Büyük şehirlerde asla teşebbüs edemeyecek hayvanlar geliyordu: keçilerin ve koyunların İstanbul havalimanına giden boş otobanlardaki fotoğraflarını gördük veya sokaklar, arabalar ve yayalar tarafından terk edilirken Paris Operası önünde yürüten örnekleri...

Bilkent Üniversitesi, topluma bir katkı olarak, sürdürülebilirlik ve iklim değişikliği odaklı 2021-22 Akademik Yılı'nı “Sürdürülebilirlik Yılı” ilan etti. Bir arkeoloji bölümü olarak, alanımızın özü olan değişim ve sürdürülebilirlik konusunda çok endişeliyiz ve Bilkent Arkeoloji Günü'nü onlara ayırmaya karar verdik.

İlk yerleşimlerden bu yana çevre nasıl sömürüldü? Nasıl korundu ya da yıkıldı? Farklı dönemlerin ve farklı coğrafi alanların sakinleri yaşadıkları manzaraya nasıl uyum sağladı? Eylemleri onu nasıl şekillendirdi, olumlu mu olumsuz mu? Bu tür sorular sempozyumumuzda incelendi.

Bilkent Arkeoloji Günü, Nisan 2018'den bu yana yıllık bir etkinliktir. Pandemi nedeniyle 2020'yi kaçırdık, ancak geçen yıl devam ettik.

Her yıl olduğu gibi bu yıl da sabah programı Bilkent Üniversitesi Arkeoloji Kulübü tarafından aynı konuda

This year, as in the previous ones, the morning program has been organized by the Archaeology Club of Bilkent University on the same topic. Speakers were students from Muğla Sıtkı Koçman University, Ankara Hacı Bayram Veli University, and Dokuz Eylül University in İzmir, as well as from Bilkent University.

Together with the colleagues of our department, we have welcomed scholars from Edinburgh, Groningen, Chicago and Jerusalem. They have presented their current research, which may help us to understand better the present landscape of Anatolia and may also provide some keys for its sustainability. The talks have been downloaded on the YouTube channel of the department (@ Bilkent University Department of Archaeology).

We hope these presentations on landscape and sustainability in Antiquity will be a source of inspiration for further research. The challenge to preserve our environment requires ongoing investigations and firm commitment.

düzenlendi. Konuşmacılar Muğla Sıtkı Koçman Üniversitesi, Ankara Hacı Bayram Veli Üniversitesi ve İzmir'deki Dokuz Eylül Üniversitesi ile Bilkent Üniversitesi'nden öğrencilerdi.

Bölümümüz meslektaşları ile birlikte Edinburgh, Groningen, Chicago ve Kudüs'ten akademisyenleri ağırladık. Anadolu'nun mevcut manzarasını daha iyi anlamamıza yardımcı olabilecek ve sürdürülebilirliği için bazı anahtarlar sağlayabilecek mevcut araştırmalarını sundular. Söyleşiler bölümün YouTube kanalına (@ Bilkent Üniversitesi Arkeoloji Bölümü) yüklenmiştir.

Antik Çağ'da peyzaj ve sürdürülebilirlik üzerine bu sunumların daha sonraki araştırmalar için bir ilham kaynağı olacağını umuyoruz. Çevremizi koruma zorluğu, devam eden araştırmaları ve kesin kararlılığı gerektirir.

**Bilkent
Archaeology
Day 2022**

*"Humans and
the Environment:
A Symbiotic
Relationship"*

**8th April 2022
09.00 AM**

GE 250/251 points will be given

  **Bilkent University
Archaeology Club**

Speakers

Elif Naz YILMAZ, Hacı Bayram Veli Üniversitesi.
"Description Of Animals And Plants In Temples."

Aydın ALGÜL, Department of Archaeology, Bilkent University.
"Per Artem Succedente Natura: An Overview Of Human-Environment Relationship Through The Faunal And Floral Imports In The Classical World."

Neslihan ARAS, Ecem Nur KUMLUK, Muğla Sıtkı Koçman Üniversitesi.
"Vaftizci Yahya (Ioannes) Ve Aziz Dimitros (Demetrios) Kiliseleri."

Aziz Cem KAYAALP, Department of Archaeology, Bilkent University.
"The Nonmaterial Traces Of Materials In Western Anatolia During Antiquity."

Aleyna Nur KAHYA, Hacı Bayram Veli Üniversitesi.
"Tarih Öncesi İnsan-Hayvan İlişkisi Ve Sosyal Arkeozooloji."

Sercan BATUM, Department of Archaeology, Bilkent University.
"An Environmental Study On The Roman Fortifications On The Lower Danube."

Sena Göksu KOLAYLI, Bilkent University.
"History Of Byzantine Environmental Studies In Turkey."

Öykü BANDIRMA, Dokuz Eylül Üniversitesi.
"Kültürel Mirasın Korunması Hakkında Öneriler."

  **Bilkent University
Archaeology Club**

Speakers and their topics in morning program of Bilkent Archaeology Day 2022.

Bilkent Archaeology Club

Written by Elif Aze Bol, 3rd Year Student at Department of Archaeology,
Chair of the Board of the Archaeology Club, Bilkent University.

The 2021-2022 academic year passed very quickly and exciting for us. We were exhausted, and we worked a lot. However, we gained excellent experiences; we had a lot of fun. As Bilkent Archeology Club and Archaeology Department, we did our best.

What did we do this year? First of all, we watched Indiana Jones with our teachers Thomas Zimmermann and Bilkent Cinema Society, like last year. Contrary to 2020, this year, watching the movie face to face, side by side, looking at the same screen, and being able to ask our teacher our questions one-on-one made us happier.

Speaking of face-to-face activities, the activity we missed the most was field trips. At the beginning of the year, we participated in field trips to Gavurkalesi and Gordion with Dr. Zimmermann and our friends who took an Introduction to Archeology course. We went to the Japanese Institute of Anatolian Archaeology with about 30 people. We listened to the area from archaeologists at Yassihöyük, which is still being excavated. Afterward, we went to the Japanese Garden and continued towards the institute's interior. These activities allow us to see the area one-on-one and help us better understand the lectures we listen to and the articles we read. We promised that we would continue next year to all our friends who enjoyed traveling with us and asked if there would be another trip. I hope we can continue to plan.

On March 10, we were able to hold the meeting we had wanted for a long time. We talked to our graduates Duygu Ertem, Nisan Köknar, Merve Uca, and Zeynep Kuşdil Sak, about archeology listened to them, and asked our questions. Seeing that archaeologists, who have recently graduated from the same school, are

2021-2022 Eğitim Öğretim yılı bizim için çok hızlı ve deli dolu geçti. Çok yorulduk, çalıştık fakat çok güzel deneyimler kazandık, çok eğlendik. Bilkent Arkeoloji Klübü ve Arkeoloji Bölümü olarak elimizden geleni yaptık.

Bu sene neler yaptık? Öncelikle geçen yıl da yapıldığı gibi hocalarımızdan Thomas Zimmermann ve Bilkent Sinema Topluluğu ile Indiana Jones izledik. 2020 yılının aksine bu sene yüz yüze, yan yana aynı ekrana bakarak filmi izlemek ve hocamıza sorularımızı yüz yüze sorabilmiş olmak bizi daha çok sevindirdi.

Yüz yüze etkinlik demişken en çok özlediğimiz etkinlik arazi gezileri olmuştur. Yılın başında Dr. Zimmermann ve Arkeolojiye Giriş dersi alan arkadaşlarımız ile birlikte, Gavurkalesi'ne ve Gordion'a düzenlenen gezilere katıldık. Bununla beraber yaklaşık 30 kişi ile Japon Anadolu Arkeolojisi Enstitüsü'ne gittik. Halen kazısı devam eden Yassihöyük'te alanı arkeologlardan dinledik. Sonrasında Japon Bahçesine geçtik ve enstitünün içerisine doğru devam ettik. Bu etkinlikler hem alanı görme fırsatı tanıyor hem de dinlediğimiz dersleri, okuduğumuz makaleleri daha iyi anlamamıza yardım ediyor. Bizimle beraber gezmekten zevk alan ve başka geziler için soran bütün arkadaşlarımıza seneye devam edeceğimizin sözünü verdik. Umarım planlamaya devam da edebiliriz.

10 Mart tarihinde ise uzun zamandır istediğimiz buluşmayı gerçekleştirebildik. Eski mezunlarımızdan Duygu Ertem, Nisan Köknar, Merve Uca ve Zeynep Kuşdil Sak ile arkeolojiye dair konuştuk, kendilerini dinledik ve sorularımızı sorduk. Aynı okuldan yakın zamanlı mezun olan arkeologların farklı alanlarda uzman

Yassihöyük Fieldtrip, 2021.
(Hülya C. Üngör. Kaman, 2021).

experts in their fields changed our approach to the future and the profession. We thank them for taking their time with us.

We organized the annual Bilkent Archeology Day Student Symposium for you on April 8. This year, "Environment and Human: Bilateral Relationship" was chosen as the topic of conversation. In the symposium, nine students from both Bilkent students and different universities gave eight speeches. Speaking at the symposium, Elif Naz Yılmaz and Aleya Nur Kahya from Hacı Bayram Veli University; Neslihan Aras and Ecem Nur Kumluk from Muğla Sıtkı Koçman University; We would like to thank Öykü Bandırma from Dokuz Eylül University and Aydın Algül, Aziz Cem Kayaalp, Sercan Batum and Sena Göksu Kolaylı from Bilkent University for not leaving us alone. Also, I must say that Melis Yücedağ, Belen Gürkaynak, Esen Zeynep Okutucu, Ege Barış Günday, Onurcan Güler, Özkan Atmış, Berke Kalkandelen took part in every work during the preparation of the symposium. Many thanks to each one of them. In the afternoon, our lecturers and experts from many parts of the world continued the symposium on the same subject.

To Belen Gürkaynak, Ege Barış Günday, Esen Zeynep

olduğunu görmek bizim de geleceğe ve mesleğe olan yaklaşımımızı değiştirdi. Kendilerine bize zaman ayırdıkları için teşekkür ediyoruz.

8 Nisan'da artık geleneksel hâle gelen Bilkent Arkeoloji Günü Öğrenci Sempozyumu'nu düzenledik. Bu sene konuşma konusu olarak "Çevre ve İnsan: İkili İlişki" seçildi. Sempozyumda hem Bilkent öğrencilerinden hem de farklı üniversitelerden dokuz öğrenci, sekiz farklı konuşma yaptılar. Sempozyumda konuşma yapan, Hacı Bayram Veli Üniversitesi'nden Elif Naz Yılmaz ve Aleya Nur Kahya; Muğla Sıtkı Koçman Üniversitesi'nden Neslihan Aras ve Ecem Nur Kumluk; Dokuz Eylül Üniversitesi'nden Öykü Bandırma ve Bilkent Üniversitesi'nden Aydın Algül, Aziz Cem Kayaalp, Sercan Batum, Sena Göksu Kolaylı'ya bizi yalnız bırakmadıkları için çok teşekkür ediyoruz. Ayrıca söylemem gerekir ki Melis Yücedağ, Belen Gürkaynak, Esen Zeynep Okutucu, Ege Barış Günday, Onurcan Güler, Özkan Atmış, Berke Kalkandelen sempozyum hazırlığı boyunca her işte yer aldılar. Hepsine ayrı ayrı çok teşekkür ediyoruz. Öğleden sonra ise aynı konuda hocalarımız ve dünyanın bir çok yerinden uzmanlar sempozyuma devam ettiler.

Kişisel olarak sempozyumun yanı sıra, bütün bir sene

Okutucu, Onurcan Güler, and Melis Yücedağ, the Board of Directors, who personally helped me throughout the year, guided me when I was confused, and took decisions together, in addition to the symposium personally; I would also like to thank club members Sena Göksu Kolaylı and Berke Kalkandelen. Without you, it would have been more challenging and delayed.

Finally, thank you to our department head Dominique Kassab Tezgör who is behind us in everything, and a big thank you to our club advisor, Dr. Charles Gates for helping us make what we had in mind and for always being there for us and with us through our problems. We would like to state that we are fortunate both as your students and as people who have the opportunity to do business with you.

See you next year. We wish everyone a good semester!

bana yardım eden, her kafam karıştığında bana yol gösteren, kararları beraber aldığım Yönetim Kurulu üyeleri Belen Gürkaynak, Ege Barış Günday, Esen Zeynep Okutucu, Onurcan Güler ve Melis Yücedağ'a; klüp üyelerinden Sena Göksu Kolaylı ve Berke Kalkandelen'e ayrıca teşekkürlerimi iletiyorum. Siz olmasaydınız daha zor ve gecikmeli olacaktı.

Son olarak her şeyde arkamızda olan bölüm başkanımız Dominique Kassab Tezgör'e ve klüp danışmanımız Dr. Charles Gates'e aklımızdakileri gerçeğe dönüştürmemize yardım ettikleri, her zaman ilgilendikleri ve sorunlarda bizimle beraber oldukları için çok teşekkür ederiz. Hem öğrencileriniz olarak hem de sizinle iş yapma fırsatı olan kişiler olarak çok şanslı olduğumuzu belirtmek isteriz.

Seneye görüşmek üzere. Herkese iyi bir sömestr dileriz!

Gordion Fieldtrip with Thomas Zimmermann.
(Ege B. Günday. Polath, 2021).

Special Interview: A Conversation with Marie-Henriette and Charles Gates on their 30 Years at Bilkent

Written by Dominique Kassab Tezgör, Department of Archaeology, Bilkent University.

The first colleagues that I have met in the department of Archaeology in the 1990s were Marie-Henriette and Charles Gates, the “Gates” as they are often called with affection as an entity.

They have been part of Bilkent community since 1990 and through years they became familiar figures of the archaeological circle of Ankara and of Turkey. They became also internationally recognized for their expertise on Anatolian archaeology and their work in Kinet Höyük, with Marie-Henriette as director of the excavations and Charles co-director.

As instructors, they have shared their knowledge with several generations of students, many of them having now a successful career in the academic life, in the direction of fieldwork, or in the research, while others have embraced an unrelated career, with the same success thanks to the skills that they have received during their education. As a gratitude to their contribution to academia, Marie-Henriette and Charles have received in 2017 a volume of studies about “Questions, Approaches and dialogues in Eastern Mediterranean Archaeology” published by their students in their honor.

1990'larda Arkeoloji bölümünde tanıştığım ilk meslektaşlarım Marie-Henriette ve Charles Gates, genellikle bir varlık olarak sevgiyle adlandırılan “Gates” idi.

1990'dan beri Bilkent topluluğunun bir parçası olan bu kişiler, yıllar içinde Ankara ve Türkiye'deki arkeolojik çevrenin tanınmış figürleri haline geldiler. Ayrıca, Anadolu arkeolojisi konusundaki uzmanlıkları ve Kinet Höyük'teki çalışmalarıyla, Marie-Henriette'in kazılar direktörü ve Charles'ın yardımcı direktörü olması ile beraber uluslararası alanda tanınır hale geldiler.

Eğitmen olarak, bilgilerini birden farklı kuşaktan öğrenciyle paylaştılar, birçoğu artık akademik yaşamda, saha çalışması yönünde veya araştırma alanında başarılı bir kariyere sahipken, diğerleri aynı başarı ile farklı bir kariyeri benimsedi. Eğitimleri sırasında kazandıkları beceriler sayesinde Akademiye katkılarından dolayı Marie-Henriette ve Charles, 2017 yılında Doğu Akdeniz Arkeolojisinde Sorular, Yaklaşımlar ve Diyaloglar hakkında öğrencileri tarafından onurlarına yayınlanmış bir cilt çalışma aldılar.

Artık Bilkent hayatlarına son vermeye karar verdiler. Bölümün kurucusu İlknur Özgen'in ve geçen yıl Jacques

Marie-Henriette Gates.

They have now decided to put an end to their Bilkent life. Together with the departure of the founder of the department, Ilknur Özgen and last year of Jacques Morin, it will be also partly the end of an era of the department as these names were tightly attached to it.

Students, colleagues and friends are now wondering the memories that Marie-Henriette and Charles will keep of all these years in Bilkent and how they see the future. They have accepted to share with us some of their thoughts.

Q: When you came in 1990 to Bilkent University, if a fortune teller would have told you that you would stay 32 years, would you have been incredulous?

A: Yes! When we first came, it was for one year only. Bilkent was completely unknown, and the political situation in Turkey was unstable. Remember, there had been military coups in 1960, 1971, and 1980. But we felt at home right away, and when we were invited to stay on after the first year, we happily accepted.

Q: You have done innumerable trips in Turkey. Which one(s) will leave a particularly strong impression?

A: The first, no doubt. I first came in July, 1969, when I was an undergraduate student. That summer, I was enrolled in the summer school at the American University of Beirut, studying modern Middle Eastern

Morin'in ayrılmasıyla birlikte, bu isimlerin sıkı sıkıya bağlı olduğu bölümün bir dönemi de kısmen kapanmış olacaktır.

Öğrencileri, meslektaşları ve arkadaşları artık Marie-Henriette ve Charles'ın Bilkent'te bunca yıl saklayacakları anıları ve geleceği nasıl gördüklerini merak ediyor. Bazı düşüncelerini bizimle paylaşmayı kabul ettiler.

S: 1990 yılında Bilkent Üniversitesi'ne geldiğinizde, bir falcı size 32 yıl kalacağınızı söylese, inanmaz mıydınız?

C: Evet! İlk geldiğimizde sadece bir yıllıktı. Bilkent tamamen bilinmiyordu ve Türkiye'deki siyasi durum istikrarsızdı. 1960, 1971 ve 1980'de askeri darbeler olduğunu hatırlayın. Ama kendimizi hemen evimizde gibi hissettik ve ilk yıldan sonra kalmanızı istenince seve seve kabul ettik.

S: Türkiye'de sayısız seyahat yaptınız. Hangisi/hangileri özellikle güçlü bir izlenim bıraktı?

C: Birincisi, şüphesiz. İlk kez 1969 yılının Temmuz ayında lisans öğrencisiyken geldim. O yaz, Beyrut Amerikan Üniversitesi'nde modern Orta Doğu ve Kuzey Afrika tarihi yaz okuluna kaydoldum. Nasıl olduğunu görmek için bir haftalığına İstanbul'u ziyaret etmeye karar verdim. Daha önce bilinçli olarak bir Türk ile tanışmamıştım ve dilin tek bir kelimesini

and North African history. I decided to visit Istanbul for one week, to see what it was like. I had never consciously met a Turkish person before and I didn't know a single word of the language. I stayed in a cheap hotel in Eminönü; I had to prop open the window with a book, I looked out on pigeons on rooftops, and I smoked those unfiltered cigarettes in the salmon pink box, Yeni Harman they were called (I have long since quit smoking!). Istanbul wasn't well prepared for tourists then, but I had a great time.

Marie-Henriette remembers her first trip, in 1968. She, too, was an undergraduate, a student of Classical and Near Eastern archaeology, Latin, and Greek. She, her parents, and their two standard poodles came by car, a small Renault, from Paris, to visit Troy and the classical sites of Aegean Turkey. Marie-Henriette shared the back seat with the large dogs. When the family stopped and the dogs were let out and fed (with dog food brought from France, since supplies in Turkey at that time were hard to find), it created a sensation. People gathered around to watch, fascinated. Such a sight was unusual at the time.

Q: What plans do you have for your retirement?

A: We plan to move to Paris, where we have relatives and friends. The city is familiar, but nonetheless, getting settled in a new place always takes time. Our top professional priority will be to continue work toward the

bilmiyordum.

Eminönü'nde ucuz bir otelde kaldım; Pencereyi bir kitapla açmak zorunda kaldım, çatılardaki güvercinlere baktım ve o filtresiz sigaraları, Yeni Harman denilen somon pembesi kutuda içtim (sigarayı bırakalı çok oldu!). İstanbul o zamanlar turistler için pek hazırlıklı değildi ama ben çok iyi vakit geçirdim.

Marie-Henriette 1968'deki ilk gezisini hatırlıyor. O da bir lisans öğrencisiydi, Klasik ve Yakın Doğu arkeolojisi, Latince ve Yunanca öğrencisiydi. O, ailesi ve iki kaniş, Troya'yı ve Ege'nin klasik bölgelerini ziyaret etmek için Paris'ten küçük bir Renault arabayla geldi. Marie-Henriette arka koltuğu büyük köpeklerle paylaştı. Ailenin durması ve köpeklerin dışarı salıverilmesi ve beslenmesi (o zamanlar Türkiye'de erzak bulmak zor olduğu için Fransa'dan getirilen köpek maması ile) bir sansasyon yarattı. İnsanlar hayranlıkla izlemek için toplandılar. Böyle bir manzara o zamanlar olağandışıydı.

S: Emekliliğiniz için ne gibi planlarınız var?

C: Akrabalarımız ve arkadaşlarımızın olduğu Paris'e taşınmayı planlıyoruz. Şehir tanıdık ama yine de yeni bir yere yerleşmek her zaman zaman alır. En büyük mesleki önceliğimiz, çeşitli ülkelerdeki çok sayıda işbirliğimizle birlikte Kinet Höyük kazılarının nihai raporlarının yayınlanması için çalışmaya devam etmek olacaktır.

Charles Gates.

publication of the final reports of the Kinet Höyük excavations, together with numerous collaborators in various countries. We will aim to connect with archaeologists and research centers in Paris, in order to take advantage of the many lectures and exhibits that take place. Otherwise, we would like to explore French cities outside Paris. There are many parts of France that we have not visited for a long time, if at all.

Q: What do you expect to miss most in your new daily life after leaving Bilkent University and Turkey?

A: I will miss the sense of community here at Bilkent – the people: colleagues, friends, and acquaintances, and the many people who make the university run, in the various offices and in the cafés, shops, and markets. The Health Center, the Housing Office, and the Human Resources Office have offered great support right from the start, just to name a few. In Paris we will be on our own. But people manage, so I'm sure we will, too. I will also miss certain Turkish foods. France has a famous food tradition, of course, so there will be much to look forward to. And Paris is very cosmopolitan, so I'm sure I will find a Turkish market somewhere.

Q: Have you observed noteworthy changes in archaeology in Turkey during these last 30 years?

A: Technological changes have been major, for archaeology as for everything. The arrival of the digital camera, the increased use of computers, and a wide range of scientific techniques for analyzing everything from landscapes to objects uncovered in excavations have had a huge impact. In 1990, when we arrived, excavation records were almost exclusively kept on paper (which does have the advantage of a long life) and film cameras were standard. Yet, as always, the usefulness of technology depends on the human users and the questions they seek to answer.

Archaeology in Turkey still has a national focus. I would have guessed that the teaching of English (or German or French, international scientific languages, too) would have improved since 1990, so that most, if not all, Turkish archaeologists could read and speak English at a level that would allow them to connect with archaeologists from other countries. This is not the case, unfortunately, but it should remain a goal for the future.

Q: What do you wish for the well being of the Department and of the University in the future?

A: At the moment, the Department is short on staff. I hope the Department will be able to add specialists in Classical and Medieval archaeology in particular. As for the University, our Department would greatly benefit if the University added departments of Anthropology (and/or Sociology) and Environmental Sciences (Geology and much more). Archaeology is an interdisciplinary field of study: humanities, social sciences, and

Gerçekleşen birçok konferans ve sergiden yararlanmak için Paris'teki arkeologlar ve araştırma merkezleriyle bağlantı kurmayı hedefleyeceğiz. Diğer yandan, Paris dışındaki Fransız şehirlerini keşfetmek isteriz. Fransa'nın uzun zamandır ziyaret etmediğimiz, hatta hiç ziyaret etmediğimiz birçok yeri var.

S: Bilkent Üniversitesi'nden ve Türkiye'den ayrıldıktan sonra yeni günlük hayatınızda en çok neyi özleyeceğinizi düşünüyorsunuz?

C: Bilkent'teki topluluk hissini özleyeceğim - insanlar: meslektaşlar, arkadaşlar ve tanıdıklar ve çeşitli ofislerde, kafelerde, mağazalarda ve pazarlarda üniversiteyi işleten birçok insan. Sadece birkaçını saymak gerekirse, Sağlık Merkezi, Konut Ofisi ve İnsan Kaynakları Ofisi, başlangıçtan itibaren büyük destek verdiler. Paris'te kendi başımıza olacağız. Ama insanlar idare ediyor, bu yüzden eminim biz de başaracağız. Bazı Türk yemeklerini de özleyeceğim. Fransa'nın ünlü bir yemek geleneği var elbette, bu yüzden dört gözle bekleyecek çok şey olacak. Ve Paris çok kozmopolit, bu yüzden bir yerlerde bir Türk pazarı bulacağımdan eminim.

S: Son 30 yılda Türkiye'de arkeolojide kayda değer değişiklikler gözlemlediniz mi?

C: Her şey için olduğu gibi arkeoloji için de teknolojik değişiklikler önemli olmuştur. Dijital kameranın gelişi, bilgisayarların kullanımının artması ve manzaralardan kazılarda ortaya çıkarılan nesnelere kadar her şeyi analiz etmek için çok çeşitli bilimsel tekniklerin çok büyük etkisi oldu. 1990'da geldiğimizde, kazı kayıtları neredeyse sadece kâğıt üzerinde tutuluyordu (ki bu da uzun bir ömür avantajına sahip) ve film kameraları standarttı. Yine de, her zaman olduğu gibi, teknolojinin kullanışlılığı, insan kullanıcılarına ve cevaplamaya çalıştıkları sorulara bağlıdır. Türkiye'de arkeolojinin hâlâ ulusal bir odağı var. İngilizce (ya da Almanca veya Fransızca, uluslararası bilimsel diller de) öğretiminin 1990'dan bu yana gelişeceğini, böylece Türk arkeologların hepsinin olmasa da çoğunun İngilizce okuyup konuşabilmelerini sağlayacak düzeyde İngilizce okuyabileceğini, diğer ülkelerden arkeologlarla bağlantı kuracaklarını tahmin ederdim. Ne yazık ki durum böyle değil, ancak gelecek için bir hedef olarak kalmalıdır.

S: Bölümümüzün ve Üniversitemizin bundan sonraki esenliği için ne dilersiniz?

C: Şu anda Departmanda personel sıkıntısı var. Bölümün özellikle Klasik ve Ortaçağ arkeolojisi alanında uzman kişileri bünyesine katacağını umuyorum. Üniversiteye gelince, Üniversitenin Antropoloji (ve/veya Sosyoloji) ve Çevre Bilimleri (Jeoloji ve çok daha fazlası) bölümlerini eklemesi, bölümümüze büyük fayda sağlayacaktır. Arkeoloji disiplinler arası bir çalışma alanıdır: beşeri bilimler, sosyal bilimler ve doğa bilimleri. Üniversite, onu idari amaçlar için İnsani bilimler ve Edebiyat Fakültesine yerleştirmiş olsa da, daha büyük

The Hittite Seaport Izziya at Late Bronze Age.
Kinet Höyük (Cilicia).
(Gates, M.H, 2013).

natural sciences. Although the University has placed it in the Faculty of Humanities & Letters for administrative purposes, the larger links need to be remembered and encouraged.

Q: Among the many results obtained from the excavation of Kinet Höyük that you have directed (Marie-Henriette) and taken part in (Charles) since 1992, which would you name as the most significant?

A: The great value of these excavations has been the study of a port town continuously occupied for hundreds of years. With the richness of its evidence over such a long period of time, Kinet is without equal on Turkey's Mediterranean coast. The earliest habitation dates to the 6th millennium BC, according to pottery finds. The earliest settlements documented with architectural finds start ca. 2800 BC and continue without break until the early 1st century BC. In the medieval period, 12th-14th centuries, Kinet was turned into a fortress. This long history of habitation allows for the documentation and explanation of change -- one of archaeology's main interests and strengths. The Kinet project has already made an important contribution for understanding cultural change in this region, the north-east corner of the Mediterranean basin. With ongoing research, further insights can be expected.

bağlantıların hatırlanması ve teşvik edilmesi gerekir.

S: 1992'den beri yönettiğiniz (Marie-Henriette) ve (Charles)'da yer aldığınız Kinet Höyük kazısından elde ettiğiniz birçok sonuç arasında en önemli olanı hangisi olarak adlandırırsınız?

C: Bu kazıların büyük değeri, yüzlerce yıldır sürekli olarak işgal edilen bir liman kentinin araştırılmasıdır. Bu kadar uzun bir süre boyunca kanıtlarının zenginliği ile Kinet, Türkiye'nin Akdeniz kıyısında benzersizdir. Çanak çömlek buluntularına göre en erken yerleşim MÖ 6. binyıla tarihlenmektedir. Mimari buluntularla belgelenen en eski yerleşimler MÖ 2800 ve MÖ 1. yüzyılın başlarına kadar ara vermeden devam eder. Orta çağ döneminde, 12-14. yüzyıllarda Kinet bir kaleye dönüştürülmüştür. Bu uzun yerleşim tarihi, arkeolojinin temel ilgi alanlarından ve güçlü yönlerinden biri olan değişimin belgelenmesine ve açıklanmasına olanak tanır. Kinet projesi, Akdeniz havzasının kuzeydoğu köşesi olan bu bölgedeki kültürel değişimi anlamak için şimdiden önemli bir katkı sağlamıştır. Devam eden araştırmalarla, daha fazla iç görü beklenebilir.

Those Who Contributed

Writers

Ben Claasz Coockson
Birgül Öğüt
Cédric Bodet
Dominique Kassab Tezgör
Elif Aze Bol
Esen Zeynep Okutucu
İrem Betül Cansever
Müge Durusu Tanrıöver
Pınar Durgun
Şiar Can Şener
Thomas Zimmermann

Translations and Editing

Belen Gürkaynak
Dilanaz Güler
Ege Barış Günday
Elif Aze Bol
Esen Zeynep Okutucu
Melis Yücedağ
Onurcan Güler
Sercan Batum

Typesetting and Design

Ege Barış Günday

Special Thanks To

Charles Gates
Marie-Henriette Gates

Works Cited in Footnotes

- ¹ B. Claasz Coockson, *Arkeoloji İllüstrasyon ve Fotoğrafçılık*, Aytaşı Yayınları, 2006.
- ² Gillian Clark. "Roman Women." *Greece and Rome* 28, no. 2 (1981): 195.
- ³ Clark, 193.
- ⁴ Harry Wherry. "Roman Women and the Vote." *The Classical Journal* 16, no. 2 (November 1, 1920): 103.
- ⁵ Clark, 195.
- ⁶ Clark, 200.
- ⁷ Helen E. Wicand. "The Position of Women in the Late Roman Republic. Part I." *The Classical Journal* 12, no. 6 (March 1, 1917): 378.
- ⁸ Flannery, 104.
- ⁹ Flannery, 105.
- ¹⁰ Flannery, 106.
- ¹¹ Ramsay MacMullen. "Women in Public in the Roman Empire ." *Historia* 29, no. 2 (1980): 210.
- ¹² MacMullen, 211.
- ¹³ Mary T. Boatwright. "Women and Gender in the Forum Romanum." *Transactions of the American Philological Association* 141, no.1 (2011): 135.
- ¹⁴ MacMullen, 213.
- ¹⁵ Boatwright, 135.
- ¹⁶ Aude Chatelard and Anne Stevens. "Women as Legal Minors and Their Citizenship in Republican Rome." *Clio. Women, Gender, History*, no. 43 (2016): 31.
- ¹⁷ Chatelard and Stevens, 33.
- ¹⁸ Ilse Mueller. "Single Women in the Roman Funerary Inscriptions." *Zeitschrift Für Papyrologie Und Epigraphik* 175 (2010): 297.
- ¹⁹ Mueller, 301.
- ²⁰ Mueller, 298.
- ²¹ Trigger B. 2006 (1989 1st ed.). *A History of the Archaeological Thought*. Cambridge University Press.
- ²² Binford L.R. 1962. *Archaeology as Anthropology*. *American Antiquity* 28/2: 217-25.
- ²³ Bourdieu P. 1980. *Le sens pratique*. Les éditions de minuit: Paris.
- ²⁴ Gould R. 1978: 250. *Explorations in Ethnoarchaeology*. Albuquerque: University of New Mexico Press: 249-293
- ²⁵ Bodet C. 2022. *The Neolithic Dualist Scheme*. *Documenta Praehistorica* 49 (forthcoming). 2021. *Deciphering Göbekli Tepe: The Hidden Potential of Archaeo-Ethnology*. In Akkaş I, Karakoç M. (eds.) *Etnoarheology Research In Anatolia. From the prehistoric times to the present*: 135- 52. Istanbul: Doruk
- ²⁶ Girard R. 1972, *La violence et le sacré*: 286. Grasset: Paris.
- ²⁷ Lévi-Strauss C. 1967. *Les structures élémentaires de la parenté*. Paris: Mouton de Gruyter.

Bibliography

- Adams, Jenny L. (2011). The Artisan Burial: Feature 1028 at AZ AA:12:321 (ASM). In: J. Homer Thiel and Mark D. Elson (Eds), *Archaeological Investigations of Selected Mortuary Contexts at AZ AA:12:321 (ASM)*. Marana: 91–106.
- Adams, Jenny L. (2014). Ground Stone Use-Wear Analysis: A Review of Terminology and Experimental Methods. *Journal of Archaeological Science* 48: 129–138.
- Baysal, Adnan (2005). Çatalhöyük'te Öğütme Taçları ve Duvar Resimleri. *Toplumsal Tarih* 143: 66–72.
- Baysal, Adnan and Katherine I. Wright (2005). Cooking, Crafts and Curation: Ground-Stone Artefacts from Çatalhöyük. In: Ian Hodder (Ed.), *Changing Materialities at Çatalhöyük. Reports from the 1995-99 Seasons. Çatalhöyük Research Project Volume 5*. British Institute at Ankara Monograph 39. London: 307–324.
- Del Monte, Giuseppe F. and Johann Tischler (1978). *Die Orts- und Gewässernamen der Hethitischen Texte*. Wiesbaden: Reichert.
- Ebeling, Jennie R. (2001). *Utilitarian Objects in Sacred Spaces: Ground Stone Tools in Middle and Late Bronze Age Temples in the Southern Levant*. Unpublished Ph.D. Thesis. Tucson: University of Arizona.
- Ebeling, Jennie R. (2002). Why Are Ground Stone Tools Found in Middle and Late Bronze Age Burials? *Near Eastern Archaeology* 65(2): 149–151.
- Kealhofer, Lisa. (2005). "Settlement and Land Use: The Gordion Regional Survey." In: L. Kealhofer, *The Archaeology of Midas and the Phrygians: Recent Work at Gordion: 137-148*. Philadelphia: University of Pennsylvania Museum of Archaeology and Anthropology.
- Kühne, Hartmut. (2001). "Gâvur Kalesi, ein Ort der Ahnenverehrung?" *Kulturgeschichten*. Th. Richter, D. Prechel, and J. Klinger (Eds), *Altorientalische Studien für Volkert Haas zum 65. Geburtstag: 228-243*. Saarbrücken: SDV.
- Mellink, Machteld J. (1956). *A Hittite Cemetery at Gordion*. Philadelphia: University of Pennsylvania Museum of Archaeology and Anthropology.
- Omura, Sachihiko. (1994). "1993 Yılında İç Anadolu'da Yürütülen Yüzey Araştırması", *Araştırma Sonuçları Toplantısı XII*: 215-244.
- Portillo, Marta, Maria Bofill, Miquel Molist and Rosa Maria Albert (2013). Phytolith and Use-Wear Functional Evidence for Grinding Stones from the Near East. In: Patricia C. Anderson, Carole Cheval and Aline Durand (Eds), *Regards croisés sur les outils liés au travail des végétaux. An Interdisciplinary Focus on Plant Working tools. Actes XXXIIIe rencontres internationales d'archéologie et d'histoire d'Antibes*. Antibes: 161–174.
- Rosenberg, Danny (2008). Serving Meals Making a Home – The PPNA Limestone Vessel Industry of the Southern Levant and Its Importance to the Neolithic. *Paléorient* 34(1): 23–32.
- Rosenberg, Danny and Dani Nadel (2014). The Sounds of Pounding: Boulder Mortars and their Significance to Natufian Burial Customs. *Current Anthropology* 55(6): 784–812.
- Rosenberg, Danny, Yorke M. Rowan and Tatjana Gluhak (2016). Introduction. Leaving no Stones Unturned. Perspectives on Ground Stone Artefact Research. *Journal of Lithic Studies* 3(3): 1–15.
- Wright, Katherine I. (2014). Domestication and Inequality? Households, Corporate Groups and Food Processing Tools at Neolithic Çatalhöyük. *Journal of Anthropological Archaeology* 33: 1–33.
- Yakubovich, Ilya. 2010. *Sociolinguistics of the Luvian Language*. Leiden, Boston: Brill.

